

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

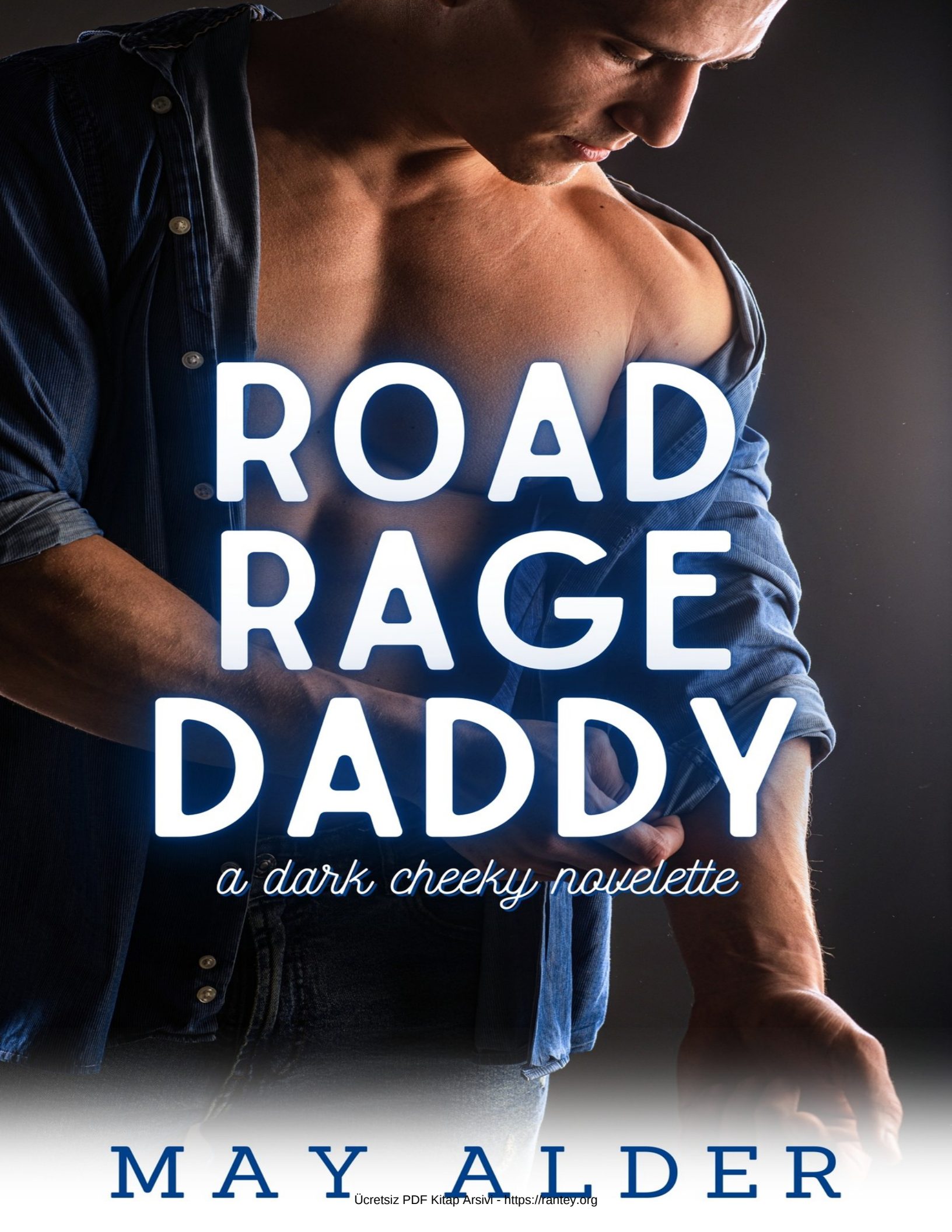
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a muscular build is shown from the chest up, wearing a blue button-down shirt that is open at the back. He is looking down and slightly to the right. The background is dark and out of focus.

ROAD RAGE DADDY

a dark cheeky novelette

MAY ALDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

May Alder

Road Rage Daddy

Karanlık Arsız Bir Roman

Telif Hakkı © 2024 May Alder tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

May Alder, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkı olduğunu ileri sürmektedir.

May Alder, bu yayında atıfta bulunulan harici veya üçüncü taraf İnternet Web Sitelerinin URL'lerinin kalıcılığı veya doğruluğu konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez ve bu tür Web Sitelerindeki herhangi bir içeriğin doğru veya uygun olduğunu veya olacağını garanti etmez.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirisi kitabı onaylamamıştır.

Bu kitap açık bir dil ve cinsel içerik içerdiğinden 18 yaş üstü okuyucular için hazırlanmıştır.

Birinci baskı

*Bu kitap Reedsy'de profesyonel olarak dizilmiştir
Daha fazlasını reedsy.com adresinde
bulabilirsiniz*

*Düz vites kullanamayan herkese ithaf olunur.
Harley'den daha iyi (daha kötü?) şansınız olsun.*

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca May Alder](#)

[Yazar Hakkında](#)

Yazarın Notu

Road Rage Daddy diğer romanlarımdan daha karanlık. Emit, *Short on Rent*'teki Blake'e taş çıkartıyor. Sınırdaki psikotik bir baba ve ana erkek karakterlerimin çoğu gibi iyi biri değil (her ne pahasına olursa olsun biriyle ilgilenme saplantısına *iyi* diyebilirsiniz). En azından başlangıçta değil. Ya da ortalarında. Ama sonunda da o kadar değil. Yani, eğer bu tam size göre bir şey gibi geliyorsa, o zaman hoş geldiniz. Değilse... belki de bu kitap yokmuş gibi davranıp geçebilirsiniz, lütfen.

Bu kitap, aşağıdaki mecazlar ve temalar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere hassas içerikler içermektedir ve 18+ izleyici kitlesine yöneliktir:

*Yaş farkı (30 MMC / 20
FMC) Baba / bebek (yaş
oyunu yok) Kardeşin eski en
iyi arkadaşı Bakire FMC /
Dengesiz MMC Adam
kaçırma / N & D
dolandırıcılığı*

*Ana karakterler arasında aldatma yok Ebeveyn
aile içi şiddeti ve ihmali (CSA yok)*

Bölüm 1

Harley

Tanrım, öleceğim! Arabamın virajda direksiyon hakimiyetini kaybetmesiyle şeridine sürüklendiğim on sekiz tekerlekli aracın sürücüsü, arabamı boş bir gazoz kutusu gibi ezmek için direksiyonu kırarken özür dilediğimi haykırıyorum. Kornaları o kadar gürültülü ki neredeyse yerimden fırlayacaktım, yan taraftaki büyük harflerle yazılmış BERENSON TRUCKING yazısı onlar hızla geçerken kırmızı bir çizgiye dönüşüyordu.

"Fuuuuuuuck!" Bu ölüm tuzağından, yani Interstate 10'dan çıkabilmek için arabayı sağ şeride yönlendirmek için direksiyonu olabildiğince sert kırarken çığlık atıyorum. Houston şehir sınırları içinde yirmi şeritli bir drag yarışı gibi, nihayet bir saat dışarıda daralıyor, ama daha az tehlikeli değil. Yol boyunca nefes nefese kaldım ve terledim. Klimam saatler önce bozulduğundan beri kelimenin tam anlamıyla kırım terledi ve camlar kapalı bir şekilde araba kullanmak zorunda kaldım, bu arada, gösterge panelinde beş dakika içinde bir yumurta pişirecek kadar sıcak olduğu için hiçbir işe yaramıyor.

Direksiyonu tutup tekrar çekebildiğim kadar sert çekiyorum, kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyorum, böylece setten aşağıya doğru kaymıyorum, siyah bir süper hizmet kamyonetini kesiyorum, o da frenlerine çarpmak ve sapmak zorunda kalıyor. Bir hafta önce bir arkadaşımın arkadaşından son paramla satın aldığımda, eski otomatik vitesli aracım sonunda öldüğünde ve

değiştirildi. Bildiğim kadarıyla bu araba bir Boeing 737 de olabilir, çünkü vites küçültmeye çalıştığımda motor benim kadar yüksek sesle bağıyor. *Ödediğiniz paranın karşılığını aldığınızı* zor yoldan öğreniyorum.

Motor tekliyor, araba ileri doğru sarsılıyor ve çıkış rampası yokuş aşağı inerken tamamen durmadan önce sarsılıyor. Süper hizmet aracı peşimde ve dehşet verici bir an için bana arkadan çarpıp beni yoldan çıkaracaklarını düşünüyorum, ki biliyor musunuz? O kadar da kötü olmayabilir. En azından acıma son verilmiş olur ve yaz sonunda okula dönmek zorunda kalmam. Param ve burslarım tükenmeden önce varlıklı bir koca bulma görevimde başarısız olduğum için, zaten üniversitenin ilk yılına başlamaya gücüm yetmeyecek.

İki yıldır ilk kez eve dönüyor olmamın tek nedeni, ağabeyim Luther ve eşi Marsha'dan yardım istemek -eğer verebilirlerse okul harcı için ya da okula kaydolmazsam yurtlara geri dönemeyeceğim için onlarla birlikte yaşamak için. Marsha her ne sebeple olursa olsun benden nefret ettiği için her iki senaryo da bende bir deliğe girip ölme isteği uyandırıyor. Nefret etmese bile ağabeyim bana karşı her zaman kayıtsız kaldı, bu yüzden çok az umudum var. Tek iyi yanı, ailemizin parlayan yıldızları olan yeğenlerimle daha fazla vakit geçirebilecek olmam. Kucaklaşmak kalp ağrısına degecek.

Rampanın düşüşü ilerlememi sağlayan tek şey. Çıkıştan otuz metre ötede terk edilmiş bir ahırdan buzhaneye dönüşmüş küçük bir park alanı dışında etrafta başka bir şey yok. Benzin istasyonu ya da fast food mekanı yok. Kilometrelerce uzanan ağaçlar, yabani otlar ve tozdan başka bir şey yok. Bu Allah'ın belası bataklıkta o kadar çok toz var ki, liseden mezun olduktan sonra bir daha dönmek üzere ayrıldığımı sanıyordum.

Kollarım zorlanmaktan titriyor ve sonunda dayanamayıp direksiyonu tekrar yana kırarak arabayı I-'ya paralel uzanan tali yolda güvenli bir şekilde yönlendirmek yerine

10, buzhanenin otoparkını yoldan ayıran kaldırımın ve toprak alanın üzerinden paldır küldür geçiyorum. Bu araba off-road için yapılmamıştı ve ön ve arka uçlar, ben otoparkın kırık betonuna ulaşana kadar yerdeki çukurların üzerinde zıplayıp dibe vuruyor. Frene basıyorum, arabanın kaymasına ve arkamda bir toz bulutu oluşturmaya neden oluyorum, sonunda binanın yanındaki ölü bir ağaca çarpmaktan sadece birkaç metre ötede yalpalayarak duruyorum.

Başardım. Yaşıyorum. Ben-

Super-duty dönüyor ve burnu yola doğru dönük bir şekilde arabamın yanında gıcırdayarak duruyor. Çığlık atıyorum ve düşük bütçeli bir korku filmindeymişim gibi ellerimi yüzüme vuruyorum. Bilirsiniz işte. Hani şu aptalkızın her zaman önce öldüğü, çünkü donup kalmaktan ve histerik çığlıklar atmaktan başka bir şey yapamayacak kadar aptal olduğu türden. Ellerimi yukarı doğru kaydırıp beni boğmakla tehdit eden rüzgârla karışmış açık kahverengi saçlarımı avuçluyorum. Vitesi boşa alıp arabayı yeniden çalıştırmayı denemek aklımın ucundan bile geçmiyor çünkü zaten bir bok süremiyorum.

Kamyonun şoför kapısı açıldı ve çığlık atmaya bırakmasam da yanımdaki gevşek kolu bulup camı açmaya çalıştım. Ama yine kollarım gevşek erişmelerden başka bir şey değil ve yeterince hızlı değilim. Toz bulutunun içinden kalın, derin bronzlaşmış bir kol beliriyor ve pencereden içeri uzanıp aptal manuel kilidi açıyor ve arabamın kapısını kırbaçlayarak açıyor.

"Ölmek mi istiyorsun, küçük hanım?" Sinirlenmiş iri yarı kovboy, yüz hatları sanki beni o kocaman çıplak elleriyle öldürmesine iki saniye kalmış gibi berbat bir ifadeyle yüzüme doğru bağılıyor. Elini uzatıp kontak anahtarımı aldı, sonra da emniyet kemerimi çözdü.

Çığlık atmaya bırakmadım ve o bağırana kadar bunu yapmayı düşünmedim, "Kapa çeneni! Neredeyse kamyonetimi patlattığın gibi kulak zarımı da patlatacaksın."

Çenem otomatik olarak kapanıyor ve yüksek adamı değerlendirirken dolar mağazasından aldığım ince spor ayakkabılarımın içinde titreyerek inliyorum. Kolalı lacivert kotların en kolalısı olması gereken bir pantolonun içine sıkıştırılmış ütülenmiş siyah düğmeli bir bluz giyiyor ve büyük, ağır siyah kovboy çizmeleri ile son buluyor.

Dehşet henüz geçmedi ama bu beynimin, temiz traşlı güçlü bir çenenin üstündeki geniş ağzı, maun kahverengi gözleri ve kovboy şapkasını çıkardığında ortaya çıkan koyu renk saçlarıyla ne kadar seksi olduğunu takdir etmesini engellemiyor. Sert, sinirli, mükemmel.

"Vay anasını, sen gerçek hayatta gördüğüm en ateşli erkeksin," diye geveliyorum boğazım düğümlenerek. "Manken olabilirsin."

Aptal. Çok aptalca. Ben öleceğim.

Çenesi bir anlığına açılırken gözlerini kırptırıyor. "Harley?"

O derin, sert ses... çenesinin kenarında, çocukken oyun oynarken yavru köpeğinin yanlışlıkla onu çok sert bir şekilde ısırıldığı o küçük yara izi... "Emit?"

Kardeşimin eski en iyi arkadaşını yedi yıldır görmedim. Görmemem gerekirdi ama o ve ağabeyim benden on yaş büyük olduğu için ona büyük bir aşk besliyordum. O zamanlar biraz sıska sayılırdı, şimdiki kadar iri yarı değildi. Bana öz kardeşimden daha çok kız kardeşiymişim gibi davrandığı zamanlar. Eski kız arkadaşı Marsha onu Luther için terk etmeden ve bana karşı nazik olan tek kişi hayatımdan çıkmadan önce.

Ama şimdi, kollarını zorlayan kaslarıyla, neredeyse aynı kişi olduğuna inanamıyorum. "Vay canına, Emit. Ne zaman çalışmaya başladın?" Hatta uzanıp sert pazusunu sıkıyorum, gözlerim dalgalanıyor. "Eminim Marsha çok kızmıştır. Son zamanlarda Luther'ı gördün mü? Kendini bıraktı. Sakalındaki ve bira göbeğindeki yemek kırıntıları gibi. Bahse girerim o kaltak

"Kot pantolonunun büyük, seksi kalçalarını nasıl sardığına bir baksa, onu bir kalp atışı içinde görür."

Aklıma ne gelirse söylediğim korkunç bir kusurum var. Beynimle ağzım arasında zerre kadar bir filtre yok ve bu her zaman başımı belaya sokuyor. Emit'in gözlerinin eridiği ve çenesini sıktığı şu an gibi.

Emit ellerini beyaz tişörtümün önünde birleştirerek beni ayağa kaldırıyor ve sırtımı arabaya yaslıyor. "Senin neyin var Harley? Yüzüne doğru bağırın bir adama neden 'seksi' diyorsun? Bunu kim yapar?" Beni bir bez bebek gibi hafifçe sallıyor ve onun bu hareketi hayatıma değer vermediğim bir şekilde seksi geliyor. Başka bir kusur.

Kollarını tokatlıyorum. "Özür dilerim! Ağzımdan kaçtı! Ama yani, kendini gördün mü? Yürüyor, botların üzerinde seks konuşuyor."

Emit'in ifadesi hayal kırıklığından inançsızlığa dönüyor ve beni tekrar sarsıyor, dizlerim birbirine çarpıyor. Görünüşe göre değişen tek şey görünüşü değil. Eski Emit beni asla böyle tutup sarsmazdı.

Tokatlamak işe yaramadığı için tırnaklarımı kollarına geçiriyorum. "Bırak beni, canımı yakıyorsun!"

İçinde bir şeyler kopuyor ve beni arabadan çekip kaburgalarımı çatlatacak kadar sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, parmak uçlarım yere zar zor değiyor.

Nefes almak için savaşıyor göğsüne doğru bağırıyorum. "Lütfen beni öldürme!"

Kollarını sıkarak kulağıma homurdanıyor: "Eğer birimiz ölecekse, bu benim yüzümden olmayacak. Deli gibi araba kullanmak seni öldürecek ve yoldaki insanların yarısını da yanında götüreceksin."

"Özür dilerim," diye tekrar tekrar söylüyorum, ölüme yakın deneyiminin adrenalini yüzünden her seferinde daha da sessizleşiyorum.

tüm vücut titremesine kadar. Sanırım şoka girdim. Emit sonunda beni tekrar ayağa kaldırdığında neredeyse yere yığılıyordum.

Kovboy beni sürücü koltuğuna yan yatırmadan önce belimden yakalıyor. Çömelebilmek için kot pantolonunun sert malzemesini sıkıştırıyor, parmaklarını şıklatıyor, sonra avucunu yukarı kaldırıyor. "Bana telefonunu ver."

Bu yeni, acımasız Emit'ten uzaklaşıyorum, bacaklarımı arabaya doğru sallamak için kaldırıyorum. "Telefonumu neden istiyorsun?"

Baldırlarımdan tutup ayaklarımı yere bastırıyor. "Aileni arıyorum. Nerede o?"

Genç göründüğümü biliyorum. Gencim ama hâlâ ailemle yaşayacak kadar değil, ki istesem de yaşayamazdım. Luther evden taşındığında beni, gözlerinde kötülükle bana bakan ürkütücü "arkadaşlarıyla" sıkı partiler yapan boktan ebeveynlerimize bıraktı. Liseden mezun olduğumdan beri çeşitli kabahatlerden dolayı hapse girip çıktılar ve şimdi nerede olduklarını bilmiyorum.

"Ailemi arayamazsın!"

"Kesinlikle yapabilirim. Babana söyleyeceğim, gelip kızını alsın ve bu kadar sorumsuz olduğun için kışına bir şaplak atsın." Ailemden herhangi birinin benim güvenliğini önemseyeceğini düşünmesi gülünç. Emit benim için bu kadar endişeleniyorsa, onları asla bu işe bulaştırmak istemezdi. "Şimdi, ver şu lanet telefonunu bana."

Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum, "Telefonum yok, Emit!"

Şimdi, geri çekil!"

Başını sallar. "Saçmalık," diyor. "Bugünlerde herkesin bir telefonu var."

Omuzlarını itiyorum, bacaklarımı sıkı kavrayışından kurtarmak için mücadele ediyorum. "Ama yok! Benzin parası için sattım."

Emit bana inanmıyor ve gözlerini omzumun üzerinden ayırmıyor. Bakışlarını takip ettiğimde küçük çantamı yolcu koltuğunun üzerinde buluyorum; cüzdanım, dudak parlatıcım ve diğer parçalar döşeme tahtasındaki döküntülerin arasına saçılmış. İtiyor

Telefonumu aramak için üzerime eğildiğinde sırtüstü yatıyorum, eli boş dönüyor ama ışıltılı gümüş cüzdanımı kapıyor.

"Hey! Ne yapıyorsun? Geri ver şunu," diye bağıyorum, o da kapağını açıp ehliyetimi arıyor.

Ehliyetimi tekrar cüzdanımın içine sokuyor ve bana vermek yerine arka cebine itiyor. "Salt Lake City adresi." Gözlerini kısıyor. "Demek oraya kaçtın. Neden Utah?"

"Bayan Derece'yi arıyordum," diye geveliyorum, beynim durmasını söyleyemeden ağzımdan kaçıyor, sırrımı açıkladığım için fevkalade utanıyorum.

"Bayan Derece' de ne demek?"

"Ben bir koca istiyorum. Bir aile," diye bağıyorum, aşağılanmışlıktan gözlerim yaşıyor. "Yani, seni ilgilendirmez!"

Emit hafifçe geri çekilir. "Bir koca mı? Daha yirmi yaşındasın. Ne halt etmeye-" İç çeker ve sabırsızca eliyle işaret eder. "Boş ver. Telefon. Hemen."

Yapmak istediğim şey boynunu boğmakken ellerimi saçlarımda yumrukluyorum. "Sana söyledim, bende yok, göt herif!"

Alçak bir hırıltıyla üst dudağını kıvrıyor, sonra arabadan geri geri çıkıyor. Beni yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kollarımdan tutup kaldırıyor ve göbeğimden arka koltuğa, param olmadığı için bagaj yerine kullandığım çöp torbası kıyafetlerimin üzerine yatırıyor. Emit arabamın arkasını ararken üzerime kapandığında ürperiyorum, kalçaları istemeden kıcıma çarpıyor.

Yine bir şey bulamayan ve daha da sinirlenen Emit beni sürükleyerek toprak zemine çıkardı, sonra da önümü kamyonetinin kasasına bastırmak için döndürdü. Bir elini kürek kemiklerimin arasına koyarak ayaklarımı birbirinden ayırdı ve bir suçlu gibi üstümü aramaya başladı. Luther'le birlikte Polis Akademisi'ne gittiklerini unutmuştum ama Emit'in de Luther gibi okulu bırakıp bırakmadığını bilmiyorum.

"Nerede?" diye soruyor, kotumun ön ve arka ceplerini yokluyor, sonra bir elini sağ tarafımda gezdiriyor, her iki ayak bileğimi kontrol ediyor, sonra diğer tarafıma geçiyor.

Bir elini gömleğimin altına sokup sütyenimin sağ tarafını yukarı iterek çıplak göğsümü okşadığında ciyaklıyorum ve onunla savaşılmaya çalışıyorum. Sıcağa rağmen titriyorum. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun?!" Bana bu kadar yakından dokunan ilk adamın, neredeyse ikimizi de öldürdükten sonra yol kenarında bana yasadışı çıplak arama yapan Emit olacağını kim bilebilirdi?

"Bazen kadınlar sütyenlerinde bir şeyler saklar," diye homurdanarak diğer göğsüne geçti, avucu sert ve sıcaktı.

"İnsanları bu şekilde aramanız mümkün değil! Beni bırakmanızı talep ediyorum, yoksa patronunuzu arayıp sizi şikayet edeceğim!"

"Oh, beni ihbar mı edeceksin?" Gülüyor, göğsümü sıkıyor, sesi sert ve ben çocukken bana karşı kullandığı sestten farksız. "Demek bir telefonun var. Bana nerede olduğunu söyle."

Meme ucumu çimdiklediğinde bir iniltiyi kesmek için hırlıyorum, beklenmedik bir zevkin keskin bir ısırtığı. Göğsünü sırtıma yaslarken, *yalan söyleyen kızların doğru yolda kalmaları için nasıl sert bir ele ihtiyaç duyduklarına dair bir dizi homurtu ve mırıltıdan başka bir şey söylemiyor*. Kalbim çılgınca atıyor, ellerini kot pantolonumun kemerine atıp düğmemi açtıktan sonra fermuarımı yırttığında neredeyse otoyolda kaza yaptığım zamanki kadar korkuyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, dur! Yapma bunu!" Ellerimi kamyona dayayıp tüm gücümle itmeye çalışıyorum ama beni kısıtırmış durumda.

"Sakin ol! Eğer iyi bir kız olsaydın ve bana nerede olduğunu söyleseydin, seni aramak zorunda kalmazdım! Ve sütyeninde olmadığı için kontrol etmek zorundayım..." Emit susuyor ve ben haykırıyorum, alnımı kamyonunun sıcak metaline dayıyorum, sağ eli

eli külotumun içine giriyor. Bana karşı ağır ağır nefes alıyor, kolu kaskatı kesilmiş, eli olduğu yerde donmuş, sahiplenici bir aşık gibi beni kavırıyor.

Bu arada, uzun süre enerji içeceklerinden başka bir şey içmeden hayatta kaldığım için titriyorum ve başım dönüyor ve olanlarla başa çıkmak için depoda hiçbir şeyim kalmadı - hayatımın dibe vurduğunu ve daha da düşebileceğini bilmiyordum.

Sol elini kalçama koyduğunda Emit'in tavrında bir şeyler değişiyor, tek bir kasımı bile oynatmamış olmama rağmen parmak uçlarını beni yerimde tutmak için içeri sokuyor. Şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz derecede saçma şeyi söylediğinde sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı: "Bazen kadınlar saklamamaları gereken şeyleri başka yerlerde saklarlar." Orta parmağını am dudaklarımın arasına sokup ayırıyor. "Kimsenin bulamayacağını düşündükleri derinlere." Dudağımı ısıırıyorum, orta parmağının ucunu içime sokana kadar elini aşağı doğru hareket ettirdiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Vücutlarının her türlü şeyi sığdırmak için esneyecek şekilde tasarlandığı yer."

Parmağı içimi keşfederken titriyorum, içim onun zorla girişinin etrafında kenetleniyor.

Emit leğen kemiğini belime bastırıyor ve çenesini omzuma dayayarak kulağıma alçak sesle, "Burası sakladığın yer mi, Harley?" diyor. Kıyafetlerim erişimini kısıtlarken parmağını gidebildiği kadar derine itiyor. "Telefonunu buraya saklayabilmek için mi kayganlaştırıp gerdin kendini? Yoksa başka bir şey mi saklıyorsun?"

Sonunda sesimi buldum. "Bu çok saçma! *Vajinamda* bırakın *cep telefonu*, hiçbir şey saklamıyorum!"

Alnını benimkinin yanındaki metale dayıyor ve fısıldıyor: "Sana inanmıyorum."

Başımı çeviriyorum, yanağımı çerçeveye dayıyorum ve bağırıyorum, "Ne kadar ateşli olduğun önemli değil, sen lanet bir psikopatsın! Marsha'nın seni neden terk ettiğini şimdi anlıyorum!"

Bölüm 2

Emit

Durmaliyim.

Duramam.

Ama

yapmaliyim.

Yapmayacağ

ım.

Arabadakinin Harley olduğunu fark ettiğim an, onun benim olacağını biliyordum. Hatta daha da önce, kapısına doğru hışımla yürüyüp kapıyı kırarak açtığımda çığlık attığında, parlak kahverengi saçları ve gözyaşları ve dehşetle parlayan daha da parlak kahverengi gözleri olan *muhteşem* deliyi ortaya çıkarmıştım. Küçük kız kardeşini benim yaptığımı öğrendiğinde Luther'i içine çekecek olan öfkenin bir anlık parıltısı da işin tuzu biberi oldu.

Harley neredeyse on yıl öncesinden hatırladığım cılız çocuk değil. O zamanlar sadece Luther'in küçük kız kardeşiydi ve arkadaşlarımızla takıldığımızda onu da yanımıza almamız için bize yalvarırdı. Ona karşı hep bir zaafım vardı ve o bu kadar tatlı ve bizi takip etmeye hevesliyken Luther'in ona neden bir baş belasıymış gibi davrandığını anlamıyordum.

Neredeyse çaresizce ilgi görmek için yanıp tutuştuğu açıkça görülüyordu, ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Beni rahatsız eden şey, Luther'in ona tapan bir kardeşe sahip olduğu için çok şanslı olmasına rağmen onu çoğu zaman görmezden gelmesiydi, oysa ben tek çocuktum ve ebeveynlerim beni büyütecek kadar nadiren yanımdaydı. Luther'a Harley'i getirmesi için lobi yapardım.

Luther ve Marsha bana ihanet ettikten sonra kaybettiğim için biraz üzgün olduğum bir rol olan ağabeyini oynamak.

Harley'e, Marsha'nın beni terk etmesinin nedeninin o olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım; onun üzerine ne kadar titrediğimi kıskanıyordu - onu dondurma ya da fast food yemeye götürüyor, benim evimde film ve oyun geceleri yapıyor, yazın su parkına gidiyor ve kışın alışveriş merkezinde buz pateni yapıyorduk. Marsha Luther'i özellikle ikimizden de intikam almak için seçti.

Marsha'nın Harley'e ondan çok bir kız arkadaş gibi davrandığım yönündeki suçlamaları iğrençti ve bundan sonra, o bir ergen ve ben yetişkin bir adam olduğum için sadece ikimiz varken onunla takılmanın çok garip, hatta uygunsuz olacağını biliyordum. Bu yüzden ona hiç ulaşmadım. Yapmam gerektiği gibi onu hiç kontrol etmedim. Yetişkin olduğunda, taşınmıştı ve ben yeniden bağ kurma şansımı kaybettim. Bu uzun zamandır yaşamak zorunda olduğum bir pişmanlık.

Ama artık Harley'e olan o küçük kız kardeş bakışım yok oldu. İnce kıvrımları ve büyük avuçlarım için mükemmel büyüklükteki göğüsleriyle tam bir kadın, pelüş dudakları ve pembe yanaklarıyla on üzerinden onluk bir afet. Marsha her zaman kibirli bir kadındı ve kolumda ve yatağımda daha genç, daha güzel bir kadın olduğunu bilmek onu canlı canlı yiyecektir, Marsha sözde Luther ve çocuklarıyla sonsuza dek mutlu yaşıyor olsa bile. Çocuklarının amcası olacağımı Marsha'nın yüzüne vurmak için sabırsızlanıyorum. Luther onlara kız kardeşine davrandığı gibi davranırsa, ben de onları kanatlarımın altına almaktan mutluluk duyarım.

Son beş yıldır evimi bir eş ve aile için hazırlıyorum, mükemmel kadını bulduğumda yuva kurmaya hazırım. Bir erkeğin *aradığını* bulduğunda bunu anladığını defalarca duydum. İşte o da bu yaşta anlayamayacağım nedenlerden ötürü bir koca arayışında ve ben de ona bir koca vermek üzereyim. Sadece o henüz bunu bilmiyor.

Ve kadınıma dokunmak için ateşli amcığında cep telefonunu aramak gibi gülünç bir bahaneden daha iyi bir bahane olabilir mi? Tabii ki, bunu sadece onu yok edebilmek ve ailesinin onu benim yaparken işimize burnunu sokmaya çalışması ihtimaline karşı yerini takip etme şansını yok etmek için istiyorum - onları arayacağım için değil, çünkü belli ki onu yetiştirme ve ona bakma konusunda çok kötü bir iş çıkarmışlar.

Harley'nin ona yol gösterecek sert bir eli olan bir erkeğe, bir babaya ihtiyacı var ve ben de ona tam olarak bunu vereceğim, sıkı parmaklarımla dar amcığından başlayarak.

Elimi Harley'nin ince külotuna soktuğumda beklemediğim şey, onun ıslak olmasıydı. Henüz değil. Kayganlaştırıcı ile doğal uyarılma arasındaki farkı biliyorum ve amı arzuyla sıırılsıklam. Bu hileyi ne kadar ileri götürebilirim diye düşünürken, kızın benimle gerçekten mücadele etmeye başladığını fark ettim. Kız yardım için çığlık bile atmadı, kuşlar dışında burada hiçbir şey ve hiç kimse olmadığı için bu ne kadar faydasız olurdu.

Harley'nin ağzı açık kalıyor ve ikinci parmağımı eklediğimde midesinin içine çöktüğünü hissediyorum. "Eğer bir şey sakladıysan bebeğim, baban onu bulacak."

"'Baba' mı?! Aman Tanrım, dur, lütfen! Hiçbir şey saklamıyorum!" Yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzülüyor ama amı parmaklarım için güzelce geriliyor ve daha da ıslanıyor. Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken saklamaya çalıştığı sesler aletimi sertleştiriyor, şımarık kıkına bastırıyor, içine girmek için can atıyor.

Gözleri kapalı olduğu için, "Hmm. Göreceğiz bakalım" dediğimde sıırıttığını görmüyor.

Parmaklarımı çektiğimde Harley kamyonu yaslandı ve hatta rahatlamış bir şekilde "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Onu nelerin beklediğinden haberi yok.

Harley'i belinden bağlayarak kamyonetimin arkasına sürüklüyorum ve bagaj kapağını indiriyorum. Beyni onu yakaladığı anda gitmesine izin vermeyeceğimi biliyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Tırnaklarıyla kolumu yırtıyor, beni durdurmak için ayaklarını yere vurmaya çalışırken onu birkaç santim kaldırıp kalçalarını bagaj kapağının kenarına bastırıyorum, sonra da elimle ensesini kavrayarak onu eğilmeye zorluyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kot pantolonunu ve külotunu aşağı çekerken sırtıtıyorum, dizlerini geçip ayak bileklerine düşmeleri için onları itiyorum. "Ne sakladığını bulmak için daha derine inmek için daha iyi bir açığa ihtiyacım var."

Harley ucuz spor ayakkabılarını çekip çıkardığımda beni tekmelemeye çalışıyor, böylece pantolonunu çıkarmayı bitirip bir su birikintisi içinde bırakabiliyorum. "Ben değilim! Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor!"

"O zaman neden amin yağlanmış, ha? Eğer bir şey saklamıyorsan..."

"Bu kayganlaştırıcı değil!" diye bağılıyor.

İki parmağımı arkadan yarısına kadar sokuyorum, nemini toplamak için kıvırıyorum ve sonra yüzüne götürüyorum. "Eğer bu kayganlaştırıcı değilse, o zaman küçük ateşli amin neden bu kadar ıslak?"

Harley'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman ve yuvarlak, parmaklarımdan bana ve tekrar geriye bakıyor, kıcı hafifçe yukarı kalkıyor.

Başımı yana eğiyorum ve sahte bir tereddütle soruyorum: "Çıplak aramadan tahrik olmadın, değil mi? Yani, bana zaten birden fazla kez seksi dedin."

"Hayır! Bu sadece bazen yumurtlama dönemindeyken oluyor. Bir anlamı yok."

Eğer elim boş olsaydı, göğsümü kalbimin üzerine bastırırdım. Aptalca bir şekilde bunu düşünmemiştim. "Şu anda yumurtluyorsun," diyorum yavaşça başımı sallayarak, cevabını kabul etmiş gibi davranarak, zihnim karnının daha geniş, daha yuvarlak, güçlü oğlum veya kızımınla büyüdüğü hayalleriyle dönüyor. Gelecek ay bu zamanlar, planladığım gelecek gerçekleşebilir.

meyvesini verecek. Ve her şey yolunda giderse, gelecek yaz Harley'i tekrar doğurabilirim.

"Evet!" Vücudu sertliğinin bir kısmını kaybediyor. "Yani şimdi bana inanıyor musun? Hiçbir şey saklamadığıma?"

"Tabii, tabii, sana inanıyorum." Sırıtiyorum, pre-cum boxer'larımı ıslatırken hala oynuyorum, horozum dışarı çıkma ve kadınının içine gömülme ihtiyacıyla fermuarıma karşı zorlanıyor.

"Aman Tanrım, sonunda." Harley zayıf bir gülümsemeyi bile başarıyor.

"Ama yine de gitmene izin vermeden önce bunu doğrulamam gerekiyor."

Islak parmaklarımı tekrar amına soktuğumda Harley pençelerini kamyon kasasının sert kaplamasına geçirmeye çalışıyor, şimdi onu daha iyi bir pozisyona getirdiğim için daha derine iniyorum. Amcığı parmaklarımın etrafında o kadar sıkı bir şekilde kasılıyor ki, ileri doğru itmeye devam etmek için kendini çekebileceği bir şey için çırpınıyor.

"Kahretsin!" Onu incitmek istememiştim. Onunla oynarken sertleşiyorum elbette, ama bu bir sonraki seviye. Parmaklarımı çektim ve onun uyarılmış pembe rengini buldum. Tırnaklarımı kesmiştim, böylece onu çizmemiş olduğumu biliyordum. "Adet döneminde değil, yumurtlama döneminde olduğunu söylediğini sanıyordum," diyorum hafif bir hayal kırıklığıyla, çünkü adet dönemi ailemizin başlangıcını birkaç hafta geriye itecek.

"Değilim," diye hıçkırıyor, bacaklarını birbirine çarparak kapatmaya çalışıyor.

"O zaman neden..." Kesik kesik nefes alıyorum. "Bakiresin, değil mi?" Onun gibi muhteşem bir kadın, bunu beklemiyordum, üniversiteli kız arkadaşlarının gece gündüz peşinde koşup ondan tatlı bir parça istediklerini biliyordum.

Ağlarken yüzünün aldığı şekil yeterli bir cevap. "Ah bebeğim, buraya gel," diye mırıldanıyorum, onu kaldırıp Kollarımdan birini beline doluyorum. Onu göğsüme doğru tutarken başının arkasını avuçluyorum.

köprücük kemiklerime ulaşıyor. "Sen iyi bir kızsın, değil mi? Tıpkı hatırladığım gibi. Bacaklarını kapalı tuttun ve bekaretini bozmadın, kendini doğru adama vermek için bekliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, yüzünü gömleğime gömüyor. "Onu şey için saklıyordum... şey için..."

"Kocanız için mi?" O
snie es.

Onunla birlikte bir o yana bir bu yana sallanıyorum, yakın gelecekte karı koca olarak ilk dansımızı düşünüyorum, aletim eskisinden daha da kalın, kendini bana sakladığını biliyorum. "Artık sert bir ele ihtiyacın yok, değil mi?"

Başını sallıyor, bir yumruğuyla gömleğimi belimden kavırıyor ve her zaman yaptığı gibi sunduğum rahatlıkla gevşiyor. Ellerimi karmakarışık saçlarında gezdiriyorum ve çenemi bırakıp tepesini öpüyorum. "Yumuşak bir ele ihtiyacın var. İlk seferini o kadar güzel yapacak ki zevkten ağlayacaksın.

acı yerine."

Kollarımda bir heykel gibi hareketsiz duruyor. "Hayır," diye fısıldıyor. Sonra, "Hayır, hayır, hayır, hayır! Yapamazsın!" Göğsüme doğru çırpınıyor ama onu bir kez daha toprağın içinde sürüklerken tutuşumu kıramıyor.

Arka yolcu kapısını açtım ve onu bank koltuğuna oturttum. Onu takip ediyorum, dizlerimi bacaklarının arasına itiyorum ve sırtını karşı kapıya yaslamaya zorluyorum. Bir saniyemi ayırarak siyah deri kemerimi çözdüm ve kemer halkalarımından çıkarıp bileklerine doladım, sonra *da* başının üstündeki kola bağladım.

"Lütfen, dur! Bırak beni! Yapma-" Kotumun düğmelerini ve fermuarını açıp, sertleşmiş sikimi serbest bırakmak için dizlerime kadar indirdiğimde nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım, Emit. Aletler normalde bu kadar büyük mü?" Sonra bir kez daha kafasında uçuşan düşüncelerin ağzından dökülmesini engelleyemediği için utanarak inliyor. Çok şirin.

Marsha, bir yıldan uzun bir süredir bana yalan söylediğini ve arkamdan en iyi arkadaşşıma asıldığını öğrendikten sonra güvenimi yerle bir etti. Ama Harley... Bana doğruyu söyleyeceğı konusunda ona güvenebilirim, çünkü onun kendi çıkarları söz konusu olduğunda bile hiçbir zaman uzun süre sır saklayamadığını biliyorum.

Gölüyorum ve onu iyice ayırmak için iç bacaklarını kavıyorum, sonra küçük klitorisini dillemek için başımı aralarına indiriyorum, ağzımı kadınının bakire amına sokmadan önce onu eve götürüp duşa sokana kadar bekleyemeyecek kadar sabırsızım. Harley başını geriye atıyor, Çıglık atarken başını karanlık, renkli cama vuruyor.

"Bebeğim, bunu bir daha yapma." Kalçalarını tutuyorum ve elleri bağılyken onu olabildiğince aşağıya çekiyorum. "Baban seni iyi hissettirmeye çalışırken kendini incitmeni istemiyorum."

Harley yuvarlanmaya çalışıyor, sonra bir dizini kaldırıp beni tekmeliyor ve "Sen benim babam değilsin, seni hasta herif!" diye bağıırıyor.

Ne kadar yanıldığına sırtıyorum ve onu kontrol altına alır almaz küçük, güzel, ıslak amına tekrar dalıyorum, bir parmağımı yavaşça içine sokarken dudaklarımı klitorisinin üzerine emiyorum, henüz çok derine inmemeye dikkat ediyorum. Harley'nin kalçaları altımda kıvranıyor ve o benden kurtulmaya çalışırken emmeyi sürdürmek için çok zaman harcıyorum.

Sinirle sağ kalçasının iç kısmını ısırdım. "Eğer şimdi kıvranmayı bırakmazsan, küçük hanım" -aynı yerden tekrar ısırtıyorum- "Nasıl davranacağını öğrenene kadar seni kan akıtacak kadar sert ısıracığım. Şimdi uslu bir kız ol ve kıpırdama ki baban seni boşaltsın."

Harley inliyor, koltuğun arkasına sabitlenmemiş dizini açık bırakıyor. "Evet, Tanrım!" Dizini yukarı kaldırıyor. "Yani, hayır! İstemiyorum-"

Dişlerimi sol kalçasının etine geçiriyorum.

Öfke ve acıyla çığlık atıyor, ben de blu ng olmadığımı göstermek için onu biraz daha sert ısırıyorum.

Harley gözlerini ve ağzını kapatarak ağlıyor ve başını arkaya yaslayıp dövüşmeyi bırakıyor.

Arkamda bıraktığım diş izlerini öpüyorum. "İşte böyle. Aferin kızıma. Rahatla ve babanın seni iyi hissettirmesine izin ver. Yakında bitecek," diye yalan söylüyorum.

Başını çeviriyor ve çığlık atmamak için yüzünü koluna bastırıyor. Ne kadar iyi bir kız.

Dilimle klitorisine tekrar masaj yapmaya başlarken onu yakından izliyorum, parmağımı tekrar içine sokuyorum. Çok geçmeden dudakları başka bir istemsiz inlemeyle ayrılıyor. Kendini tutmak için çok çabalıyor ama ikinci parmağımı ekleyip tam kıvırdığında, sırtı kavislenirken çenesi açılıyor, kalçaları beni devirecek kadar güçlü olmadan zevkle sallanıyor.

Üçte birini içine sokuyorum. "Bu iyi geldi mi, bebeğim?"

İnliyor, dizini kalça eklemine izin verdiği kadar açıyor, göğsü şimdi daha hızlı yükselip alçalıyor.

Aletim okşanmaya ihtiyaç duyarak ağrıyor, ancak Harley'nin dilimin altında parçalanmasını izlerken bunu görmezden gelmek kolay.

"Tanrım, Emit," diye inliyor üç parmağımı da içine gömdüğümde. Onu becermeye başladığında nefesi kesiliyor - çok sert değil, ama kalçalarını ritmik bir şekilde döndürmesine yetecek kadar, parmaklarımı her geri çektiğimde kovalıyor. "Aynen böyle."

Kuru dudaklarını yalamak için dışarı çıkan küçük dilini kısıkanıyorum ve onu zorladığım orgazmın zevkine o kadar kapılmış ki, vücudunu öperken inliyor, sonunda ağzına ulaşmadan önce büyük pembe meme uçlarını emmek için tişörtünü ve sütyenini boynuna kadar itiyor. Başını benden yana çevirmek yerine, ben öpücüğü derinleştirenken dili benimkiyle oynuyor ve sikimin başını hazırladığı amına doğru hizalıyor.

"Harley, bebeğim." Dizlerini kaburgalarıma kadar kaldırırken çenesine ve boynuna öpücükler konduruyorum. Başını çevirip ağzımı arıyor ve ben de yarısına kadar içine girerken dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum. "Bunu hissediyor musun?"

Nefes almak için ağzını açıyor. "Evet" diye cevap verdiğinde sesi cızırtılı, zar zor çıkıyor.

Geri çekiliyorum, sonra ileri doğru sürüyorum, sadece uzunluğumun son iki inçini amına tamamen kılıflamak için zorlamak zorunda kalıyorum. "Artık bakire değilsin. Benimsin."

Harley gözlerini açıyor, korku ve zevk gözbebeklerini büyütüyor.

"Ve seni asla bırakmayacağım, karıcığım."

Bölüm 3

Harley

Ağlıyorum, ellerimi bağlayan kemerle savaşıyorum, başım sıcaktan, dehşetten ve gözyaşlarımdan zonkluyor. Kemer tutuyor ve Emit bana *karım* diye seslenip bana neye mal olduğunu hatırlattığında korkum yerini korkuya bırakıyor. Hayalini kurduğum tatlı, nazik, sevgi dolu koca için sakladığım şeyi isteğim dışında elimden aldı.

Diliyle ve parmaklarıyla beni boşalttıktan sonra kalın sikini içime sokmanın ne kadar *harika* hissettirdiğinin bir önemi yok. Öfke patlıyor, beni o kadar hızlı harekete geçiriyor ki, öne doğru kıvrılıp alt dudağını onun beni ısırduğundan daha sert ısırp yüzünden koparmaya çalıştığımda bunun geldiğini göremiyor.

Emit'in yüz ifadesi hırlarken vahşileşiyor ve boğazımı kavrayıp dudağını bırakmak zorunda kalana kadar sıkıyor. Nefesim kesilir kesilmez boynumdaki elini gevşetiyor ve garip bir şekilde dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Bunu yapma bebeğim, yoksa baban kötü bir kız olduğun için senin kanını akıtmak zorunda kalacak."

Ağrıyan amım onun etrafında zonkluyor ve nefes alıyorum. "Emit... lütfen-"

"Oh evet, benim için yalvarmaya devam et, bebeğim. Buna bayılıyorum. *Can* atıyorum." Emit kalçalarını geri çekiyor ve son birkaç santimi herhangi bir acı ya da direnç olmadan alacak kadar gerilene kadar yavaşça içime girip çıkıyor.

"Neden?" Başımı geriye atıp kalçalarımı yuvarlarken bile ağlıyorum, bir sonraki hamlesiyle yüksek sesle inliyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun? Luther'den intikam almak için mi?"

"Luther umurumda bile değil. Onun beni hiç umursamadığından eminim." Bu son cümle biraz daha sert bir itişle noktalandı.

"Onun yüzünden beni cezalandırıyorsun!"

"Bu bir ceza gibi mi geliyor, Harley?" Emit bir kolunu sırtıma dolayarak beni göğsüne bastırıp daha kolay sikerken zevk tavan yapınca ışıklar görüş alanıma girip çıkıyor. Beni öpüyor ve boğuk bir sesle dudaklarıma fısıldıyor: "Seni her doldurduğumda amından çıkan o ıslak sesi duyuyor musun? Benim için damlama şekline bakılırsa... bundan zevk aldığını söyleyebilirim. Hatta bayılıyorsun."

Uzun, derin vuruşlarında inliyorum ve o haklı. Vücudum dünyayı sarsacak bir orgazma hazırlandığında bunun nasıl bir his ve ses olduğunu bilecek kadar kendimle oynadım. Başımı sallıyorum ama onun ağırlığı altında sırtımı olabildiğince eğiyorum, kalçalarının her itişinde aletin ucunun içimdeki belirli bir noktaya sürtünmesine *bayılıyorum*.

"Hiçbir şey ifade etmiyor," diye yalan söylüyorum, tiz inlemem beni ele veriyor, alt midemde basınç artıyor, nefes alışım hızla hızlanırken göbeğimden ısı yayılıyor. Kalçalarımı esneterek Emit'i daha hızlı hareket etmeye zorluyorum.

"Saçmalık. Sen benimsin ve bunu biliyorsun. Bir koca istiyordun ve artık bir kocan var." Bunu çok nazikçe, taparcasına söylüyor, tıpkı bir gün beni sonsuza dek bağrına basacak adamdan duymayı hayal ettiğim gibi. Aleti daha da şişerken kendi sözleriyle inliyor.

Zihnim dönüyor, hızla yaklaştığım orgazmın etkisiyle hiçbir şeye anlam veremiyorum. Bu yüzden denemekten vazgeçiyorum, kaderimi şimdilik kabul ediyorum çünkü zamanda geriye gidemiyorum ve midem çökerken ve ayak parmaklarım kıvrılırken rotamı değiştiremiyorum. "Emit, oh tanrım, tam orada, tam orada!"

"Çok iyi hissediyorsun, bebeğim." Daha derine, daha derine, daha derine iterken ritmi duraksıyor, göğsü efor ve şehvetle kabarıyor.

"Boşalacak mısın?" İç duvarlarım onun etrafında geriliyor, zamanında çekip çekmeyeceğini merak ediyorum.

"Evet, öyle. Küçük amcığını elimdeki her şeyle dolduracağım."

Onun sözleriyle kalçalarımı yukarı kaldırarak haykırıyorum. Yüzümü Emit'inkine çeviriyorum, yanağımı bir kedi yavrusu gibi onunkine sürtüyorum, ayak bileklerimi kaldırıp sırtına kilitliyorum, ellerimi serbest bırakabilmeyi diliyorum - onunla savaşmak ya da kaçmaya çalışmak için değil, doruğa ulaşırken ona sıkıca sarılmak için, kuru bir boğazdan kırık bir şekilde onun adını hıçkırıyorum.

"İşte bu, Harley. Baban için boşal. Kocan için."

Son enerjim de sönüyor, orgazmımın yoğunluğuyla görüşüm kararıyor ve bilincimi kaybetmeden önce onun adını sayıklıyorum.

Bölüm 4

Emit

Zihnimin gerisine ittiğim terbiyeli yanım yavaşlamam için yalvarsa da ona karşı ağırdan almıyorum. Ama yavaşlamak yok, amı benim için kremolenip kalçalarımızı ıslattığında değil.

"Oh, bebeğim, evet! Olağanüstü hissediyorsun." Taşaklarım yukarı kalkarken vücudum titriyor, Harley'nin gerçek dışı dar amcığına bir kez daha girerken ve önceden doğum kontrolünden geçtiğinden emin olmadan ilk kez bir kadının içine boşalırken başım bulanıklaşıyor.

Harley'nin terli boynuna sokuluyorum, vücudum orgazm sonrası yüksekliğimle rahatlarırken düzensiz nefes alıyorum. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. O kadar iyi ki neredeyse bayılıyordum. Bu saçmalığa kıkırdıyorum ve onunla her zaman böyle olup olmayacağını merak ediyorum. Umarım öyle olur çünkü önümüzde daha yetmiş ya da seksen yıl var.

"Doğum kontrol hapi kullanmıyorsun, değil mi?" Yumuşayan sikim sertleşme tehdidiyle sarsıldığında homurdanıyorum. "Çünkü eğer öyleysen o boku atacağım." Karım olarak buna ihtiyacı olmayacak. Çocuklarımız olana kadar olmaz. O zaman bile, muhtemelen vazektomi yaptıracağım, böylece eski kız arkadaşlarımın yaptığı kötü yan etkilerin hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmayacak.

Harley bana cevap vermeyince dirseklerimin üzerine kalkıyorum, dış bacağı doğal olmayan bir şekilde yana düşüyor. "Harley?" Başı omuzlarının üzerinde sallanıyor. "Bebeğim?" Onu okşuyorum

Yanağı ve kirpikleri çok fazla kırışmıyor. "Kahretsin, kahretsin!"

Ellerinin başının üzerinde birbirine bağlı olduğu için kansız bir beyaza dönüştüğünü gördüğümde üşüyerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Kemeri çözmeye çalışıyorum, ellerini çözer çözmez kolları gevşiyor. Onu kucağıma yatırıp iki parmağımı boynuna bastırarak nabzını kontrol ediyorum, kafam bir kez daha bulanıklaşıyor ama kalbinin güçlü bir şekilde attığını görünce rahatlıyorum.

Onu o kadar iyi becerdim ki bayıldı. Gururum bu konuda endişeyle savaşıyor. Hamile kaldığında ona karşı daha nazik olmam gerekecek. Çocuğumuzu büyütmek için gücüne ihtiyacı varken vücudunu çok fazla yormak istemiyorum.

Harley altımdayken zaman donup kalmıştı ama şimdi dış dünyanın sesleri geri geliyor, kamyonlar otoyolda uçuyor, sıcak rüzgâr park yerindeki tozu savuruyordu. Herhangi biri kapılarımız açıkken bizi fark edebilir ve araştırmak için durabilirdi. Bileklerinde kırmızı bağ izleri, kalçalarında dış izleri olan, yanakları gözyaşı izleriyle lekelenmiş ve şişmiş amından döllerimi sızdıran baygın bir genç kadın bulacaklardı. *Yanlış ama doğru bir izlenim* edinirlerdi.

Bizi buradan çıkarmalıyım. Çabuk.

Harley'i şimdilik geri yatırıyorum, sonra sikimi kotuma sokuyorum ve kamyonun arkasına koşup şapkamı, kirli kıyafetlerini ve ayakkabılarını alıp arka koltuğa atıyorum. Bagaj kapağını kaldırıp kilitledikten sonra, tüm eşyalarını arabasından indirip gelişigüzel bir şekilde kamyonun kasasına atıyorum.

Arabasını boşalttıktan sonra kaputu açtım ve motordan önemli görünen bir hortumu söktüm. Arabasının anahtarlarını sürücü koltuğuna atıyorum, sonra da aceleyle arabanın bozulması nedeniyle terk ettiğime dair bir not karalıyorum. Umuyorum ki kötü niyetli biri oradan geçer ve arabayı çalar, belki de soyar.

rapor etmek yerine, parçalar için. Ve eğer rapor edilirse... elbette polis parmak izlerimizi bulacak ve beni Harley ile ilişkilendirecek, ama o zamana kadar parmağında benim yüzüğümü ve soyadımı taşıyor olacak. Özel güvenliğe geçtiğimden beri, iş o noktaya gelirse, herhangi bir beladan kurtulmamı sağlayacak kadar para kazandım.

Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için arabasını son bir kez aradıktan sonra Harley'i kontrol ediyorum, onu dinlenmesi için olduğu yerde mi bıraksam yoksa eve dönerken uyanıp kamyonundan atlamayı düşünürse diye ön tarafa mı getirsem diye tartışıyorum. Yoldaki hayatına ne kadar az değer veriyor gibi görünse de, böyle çılgınca bir şey yapmasına ihtimal vermiyorum.

Arka koltuğumu boş bulduğumda midem bulanıyor ve gözlerim karşı tarafa kayıyor, Harley'nin yarı çıplak figürü tali yola doğru sendeleyerek ilerlerken küçülüyor.

Harley'nin adını kükreyerek kamyonun etrafında dolanıyorum.

Beni duyunca kafasını çeviriyor, ayağı takılıyor ve dengesini kaybediyor. Kıcı yere çarpmadan önce onu belinden yakalıyorum, muhtemelen kırık beton parçalarında sırtının derisi yüzülecek.

"Beni böyle korkutma, bebeğim."

"Korkutmak" diye bağırdığında kollarımda ölü gibi duruyordu.

Sen mi? Seni korkutmak! Korkan benim, seni ucube!"

"Ya düşseydin?" Kamyonetime doğru aceleyle ilerliyor, yola doğru yavaşça kaçarken kıcı küçük tişörtünün altından sarkan kadınımı kimsenin fark etmemesi için dua ediyordum.

"Sana ne ki?"

Onu ön yolcu koltuğuna bıraktım, sonra çenesini çimdikledim. "Kendinizi ciddi şekilde yaralayabilirdiniz, küçük hanım."

Bana bir bileğini gösterip diğer elini karnının alt kısmına koyarken Harley'nin alt dudağı titriyor. "Önce sen beni incittin, Emit." Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. "Öyle değildi.

Böyle olması gerekiyordu," diyor sni e ile nefesinin altından.

Elini ağzıma götürüyorum ve bileğinin iç kısmını öpüyorum. Onu bağladığım için özür dilemeyeceğim çünkü bu gerekliydi ama ona bir söz vereceğim. "Bir daha olmayacak."

Bana bakıyor, temkinli bir umutla. "Şimdi gitmeme izin verecek misin?"

"Olamaz," diyorum, tişörtünü başından yukarı çekip sütyenini de çıkarıyorum. Sütyenini toparlayıp arkaya atıyorum, sonra bir elimi göğüslerinin arasına sokarak onu koltuğun üzerinde düzleştiriyorum, böylece ağrıyan alt karnını öpebiliyorum. "Ömür boyu benimlesin."

Harley ellerini yüzüne vuruyor, ben bacaklarını kamyonete kaldırıp kapıyı kapatırken avuçlarının içinde ağlıyor. Artık çırılçıplak, *benim* gibi başka bir adamın -ya da *daha kötüsünün*- onu yol kenarında *yakalama* riskini göze alarak tekrar kaçmayı deneme olasılığı *daha düşük*. Bana ait olanı bir başkasının görmesi ya da dokunması düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Bir kırbaç gibi hızlıca diğer kapıları çarparak kapattım, sonra sürücü koltuğuna atladım, kemerim kucağımda, kullanmaya hiç niyetim yok, sadece görüntüsünün bile Harley'i eve götürene kadar hizada tutacağını umuyorum.

Harley oturmak yerine top gibi kıvrılıyor, yüzü pencereden dışarı bakıyor ve ben daha kamyonu otoyola çekmeden mucizevi bir şekilde uykuya dalıyor. İstedğim gibi saatte yüz mil hız yapmak yerine hız sınırına uyuyorum, parmaklarımı direksiyona vuruyorum, eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Orta konsolun üzerinden uzanıp saçlarını okşarken, dölümün şimdiden rahmine kök salmış olabileceğini düşünürken, hızla çarpan kalbimi sakinleştirecek hiçbir şey yok.

Eski bir devlet otoyoluna çıkıyorum, sonra şehirden bu kadar uzaktaki tek araç olarak sessiz arka yollardan ilerliyorum. Tek katlı bir çiftlik evi almaya karar verdiğim için çok mutluyum.

Emlakçımın bana satmaya çalıştığı aile dostu banliyödeki daha modern, iki katlı bir kurabiye kesici yerine - daha pahalı olan ve ona daha yüksek bir komisyon kazandıracak olan - taşrada etrafı saran bir sundurma. Komşularım olmadan iyi büyüklükte bir arazim var, bu yüzden Harley kaçmaya çalışsa bile gidecek hiçbir yeri ve ona yardım edecek kimsesi olmayacak.

Evime giden uzun çakıllı araba yolundan aşağıya dönüyorum ve arka bahçedeki çimlerin üzerine düzleştirdiğim park yerine çekiyorum. Onu içeri taşıırken Harley uyanmıyor, klima bu sıcakta fazla mesai yapıyor. En ufak bir kıpırdanma olmadan derin derin nefes almaya devam ederken onu büyük boy yatağımın ortasına yatırıyorum. Bu da kimsenin onunla gerektiği gibi ilgilenmediğinin bir başka kanıtı, yoksa bu kadar bitkin olmazdı.

O uyurken ve uzanmışken, mükemmel bir yastık oluşturacak olan göğüslerini tam olarak takdir etmek için zaman ayırabilirim. Kolunu kıvrıyorum, bebeğimizi kucağına aldığını, onu beslediğini, göğüslerinin sütle dolduğunu hayal ediyorum. Onunla birlikte olma sırası bana geldiğinde *beni* besliyor. Dudaklarımı yalıyorum, aletim ikinci raunda hazır.

Soyunuyorum, kıyafetlerimi yenilenmiş, orijinal parke zemine bırakıyorum. Bacaklarını ayırıp aralarından yatağa tırmandığımda genç bayan nihayet kıpırdanıyor. Anlık bir panikle şiş gözlerini kocaman açıyor ama tepki vermesi ya da bacaklarını kapatması için ona zaman tanımadan bir hayvan gibi üzerine atılıyorum, yarağımı kaymak gibi amının derinliklerine yerleştirirken bir çığlık atarak açtığı ağzına dilimi sokuyorum.

İç kaslarının etrafımda sımsıkı kenetlenmesinden, yarağımı hırpalanmış amından çıkarmak için boşuna çabalamasından aldığım zevkle tüm vücudum titriyor. Harley'nin gözleri yaşıyor, şakaklarının kenarlarından aşağı yuvarlanarak bembeyaz çarşafları ıslatıyor.

"Bunlar mutluluk gözyaşları mı bebeğim?"

"Neden mutluluk gözyaşları olsunlar ki?" diye bağıyor. Ya da boğazı çığ olmasaydı çığlık atardı.

Onun amından çıkmak bana ne kadar acı verse de, onun ihtiyaçlarını görmezden gelmek benimkileri görmezden gelmekten daha çok acı veriyor. "Orada kal, küçük hanım."

Saniyeler içinde mutfığa girip çıkıyorum, elimde pipetli buz gibi su dolu, tekrar kullanılabilen en büyük bardak var. Harley ayağa kalkmış, beklediğim gibi yan bahçeye bakan yatak odasının penceresini açmış. Onu ortasından yakaladığımda pencerenin yarısına kadar eğilmişti.

Bardağı yere koyuyorum, sonra Harley'i yatağa atıyorum, göbeği aşağı bakacak şekilde, başı ve kolları yan tarafa sarkacak şekilde manevra yapıyorum. "İç," diyorum kalçalarına binerken ve girişini bulmak için sikimi aşağı doğru eğerken.

Ben dirseklerimin üzerinde durup ona doğru hamle yaparken Harley çoktan bardağı tutmuş, yudum yudum su içiyor. İkimizin de nefesi kesiliyor ve nefesi kesilene kadar suda boğulduğunda sırtına birkaç kez vurmak için bir saniyeliğine durmak zorunda kalıyorum. Ondan sonra, itmek için her yutma arasında bekliyorum. Harley her yutkunma arasında birkaç kez daha duraklayıp her seferinde ona birden fazla kez girip çıkmama izin verdiğinde bunun sadece hayal gücümün bana oynadığı bir oyun olduğunu sanmıyorum.

Aslında, hayal görmediğimi Harley içkisini bitirdiğinde bardağı kafama fırlatmak yerine bana uzattığında, ben onu becermeye devam ederken bile bardaktan yudumlarırken bardağı sabit tuttuğunda anlıyorum. Bardak boşaldığında onu tekrar yere koyuyor ve su için teşekkür ettikten sonra yere yığılıyor.

Kavga yok. Ağlamak yok. Adıma küfretmek yok. Sadece daha rahat bir pozisyona gelene kadar kıpırdanıyor, gözlerini kapatırken iç çekiyor ve sikimi alıyor.

Sonunda beni durduran da bu oldu. "Harley?"

Bölüm 5

Harley

"Mmhmm?" Kalçalarımı hafifçe yukarı eğiyorum, uyluklarımı bir inç kadar ayırıyorum, Emit'in daha derine inebileceğini umuyorum. Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak için yıllarca pratik yaptım ve bu da farklı değil.

Emit bir nefes çekiyor, siki içimde sarsılıyor ama onun dışında hareket etmiyor.

"Neden durdun?" Uykulu bir şekilde soruyorum, başım yorgunluktan kalınlaşmış, bedenim pelüş şiltenin üzerinde daha da gevşiyor. Başımı kenardan sarkıtarak dinlendiremeyebilirim, ama yine de önümüzdeki yirmi dört saat boyunca tam olarak böyle uyuyabileceğimi düşünüyorum, yıllardır olmadığım kadar rahat, artık susuzluğum nihayet giderildi.

"Devam etmemi mi *istiyorsun*?"

Evet diye mırıldanıyorum ama o hâlâ kıpırdamayınca kalbim daha da dibe batıyor. Yeni bir dibe vuruş. "Biliyordum," diye fısıldıyorum.

"Neyi biliyordun?"

"Sahteydi. Hepsi sahteydi." *Tam bir aptalım.*

Emit tam da tahmin ettiğim gibi içimden çıktı. Beni geriye doğru kaydırıp ve yuvarladı. Onu durdurmaya çalışmıyorum. Kara kaşları çatılmış, siki bacaklarının arasında sert ve kaygan bir şekilde sallanıyor. Beni altında ezmiyor ya da uzun aletini içime sokmuyor. Daha fazla kanıt.

"Neyin sahte olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor, beni inceleyerek.

Açık pencereden dingin manzaraya bakmak için dönüyorum, hayalimdeki evin yan tarafındaki tarladaki uzun otların sıcak rüzgarın altında sallanışını izliyorum. Hayalet çocuklar çimlerin arasında koşturuyor, Emit ve ben onları kovalayıp yakaladığımızda gıdıklarken kahkahalarla ciyaklıyorlar.

İmgelem çözülür. "Her şeyin ötesinde sen bir yalancısın."

Emit çenemi tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Ne hakkında yalan söyledim?"

"Tüm bu *karı*, *koca* ve *baba* konuşmaları. Sen *beni* istemiyorsun. Sadece *mücadele* etmemi istedin. Biriktirdiklerimi aldın ve senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Tıpkı kardeşim gibi bencilsin." Göğsüm tiksintiyle daralıyor, boğazımda safra yükseliyor. "Bunu başka kaç kadına yaptın?"

"Yemin ederim, ben hiç..." Emit arkasına yaslanıyor, saçlarımı kabaca yüzümden geriye ittiğimde gözleri bileklerime kayıyor. "Asla."

"Yani, birlikte olduğun onca kadın arasında tecavüze uğrayan ve kaçırılan benim... çiçek, randevu ve romantizm alan değil. Yaşasın ben," diyorum alaycı bir şekilde, içim parçalanarak.

Emit'in yüzü yıkılmış gibi düşer. O kadar iyi bir oyuncu ki.

Hiç olmadığım kadar savunmasız bir halde, kendi irademle aklımdan geçenleri söylüyorum. "Biliyor musun, eğer bana iyi davransaydın, bana eskiden davrandığın gibi davransaydın ve beni sadece bacaklarımın arasındaki şey için istemeseydin, bana sahip olurdun. Sadece bedenime değil, her şeyime."

"Harley..." Emit yavaşça kendini aşağıya bırakıyor ve ben onun altından yuvarlanarak ayağa kalkıyorum.

"Çocukken sana yarı aşık olduğumu biliyor muydun? Tanıdığım herkes arasında bana bazen iyi davranan tek kişinin sen olduğunu mu? İzin ver peşine takılayım

Herkes bana tahammül edemezken sinir krizi geçirmeden?"

"İlk kısmı, hayır. Ama geri kalanı..." Emit yüzünü buruşturarak yatağın kenarına oturur.

"Ailemin bana yıllarca nasıl davrandığını biliyordun. Hâlâ da öyle. Bu yüzden..." Kendi kendime başımı salladım. Şimdi her şey mantıklı geliyor. "İşte bu yüzden, hepsinin arasında, diğerlerinin sahip olduğu tatlı, nazik adama sahip olamayan kadın benim. Zavallı küçük ihmal edilmiş Harley," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Ona köpek pisliği gibi davranan bir adam daha nedir ki? Bundan daha fazlasını hak etmiyor, değil mi?"

Emit ayağa fırladı ve bana doğru uzandı. "Harley, hayır!"

Yatağın etrafında açık kapıya doğru koşuyorum, kalçalarım ve uyluklarım şiddetle ağrıyor, göbeğim yanıyor. "Senden nefret ediyorum!" Çığlık atıyorum, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Seni bütün o kadınların toplamından daha çok sevebilirdim! Bir bardak su içtin ve ben sana her şeyimi vermeye hazırdım!" Emit orada bir tanrı gibi dururken kendime acımasızca gülüyorum, tüm karın kasları ve yırtık kaslar, aleti hala sert, bir beyzbol sopası gibi ağır sallanıyor - beni yok etmek için kullandığı bir silah. "Çok acınacak haldeyim."

Parlak beyaz, dekoratif lambri kaplamalı koridoru yırtarcasına dönüyorum. Koridor beni sağlam ama rahat görünümlü mobilyalarla döşenmiş geniş bir oturma odasına çıkarıyor, sağda ön kapı, yan tarafta üzerinde anahtarlık asılı uzun bir konsol masası. Çok sayıdaki anahtardan hangisinin onun kamyonetinin anahtarı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden hepsini alıyorum.

"Harley!" Emit arkamdan kükrüyor, önüme atlıyor ve Ön kapıyı kapatın.

Öfkeyle geri sığıyorum ve oturma odasından mutfağın sağındaki arka kapıya doğru atılıyorum. Emit yine oradaydı ve ben de ocağın yanına koştum, ocağın yanında büyük bir bıçak bloğu gördüm.

Emit'in parmakları pazılarıma değiyor, elimdeki en büyük bıçakla dönüp kolumu hızla aşağı savurarak çıplak göğsüne saptırmadan önce beni yakalayamıyor. Avucunu uzun yaranın üzerine bastırarak geri çekildi, şok içinde yaraya bakarken parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Ona zarar veren ben olmama rağmen dehşet içinde çığlık atıyorum ve dizlerinin üzerine çöktüğünde neredeyse bıçağımı düşürüyorum. Kana bulanmış elini uzatıyor ve hissetmiş olabileceğim tüm suçluluk duygusu yok oluyor. Parmaklarını hiç umursamadan içime sokup bekâretimi aldığında eli muhtemelen böyle görünüyordu.

Bıçağı kavıyorum, yirmi yıldır bastırdığım öfkemi ondan çıkarırken onu tekrar, tekrar ve tekrar yaralama arzusuyla seğiriyorum. Ama cinayetle suçlanıp sefil hayatımın geri kalanında hapse mahkûm olmak istemediğimden, onun yerine bir dizimi kaldırıp göğsüne tekme atıyorum, onu geriye doğru itiyorum, kafası soğuk siyah beyaz kareli fayanslara çarpıyor. Topuğumu yarasının ortasına bastırıyorum ve karnımın alt kısmı kadar yanmasını umuyorum.

Emit çığlık çığlığa bağılıyor, ben de daha yüksek sesle, "Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun, pislik!" diye bağııyorum.

Ve sonra onu kırık, kanlar içinde ve yerde sızlanırken bırakıp ön kapıdan hızla çıkıyorum ve sonunda arkada açılı bir şekilde park etmiş kamyonetini buluyorum. Anahtarları karıştırıp, üzerinde araba üreticisinin logosu olan anahtarı buldum ve kontağı soktum. Arabayı sürerken gaz pedalına basıyorum, giderken evi çevreleyen yataklara dikilmiş çalılar ve çiçekleri bilerek eziyorum, devasa lastikler bahçesinin geri kalanını parçalıyor. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve rastgele bir yön seçtim.

Kanlı bıçağı arka koltuğı attığımda endişe içimi kemiriyor, Emit'in polisi arayıp aramayacağını merak ediyorum.

Polis. Ona saldırdığım için peşime düşerlerse. Onu öldürecek kadar derin kesmemiş olsam da, yine de ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalabileceğimi biliyorum. Ama yanıp sönen sarı ışıktaki sağı dönmek için flaşörümü yaktığımda bileğimdeki bağ izleri daha da belirginleşiyor, çiğ ve iltihaplı. Polis peşime düşerse, onlara anlatacak müthiş bir hikâyem olacak. Aslında, şimdi öyle olmasını umuyorum. Benimle birlikte onu da hapse göndererek seksi, psikopat piçin hakkını vermiş olurum.

Sonunda ilerideki otoyolu görene kadar sağı dönüş üstüne sağı dönüş yapıyorum. Kamyonu yoldan çıkarıp ağaçların arasındaki bir boşluğa çekiyorum ve kıyafetlerimi bulmak için konsolun üzerinden sürünerek arkaya geçerken kamyonu rölantide bırakıyorum. Göründükleri kadar kötü kokuyorlar, ter, kir ve şimdi de Emit'in kanının lekeleriyle lekelenmişler ama arabama dönüp eşyalarımı toplayana kadar idare etmek zorundalar.

Tam kafam gömleğimin yakasından fırlayacakken kamyonun kasasında bir yığın çöp torbası görüyorum. Zıplayarak önce bir poşeti, sonra diğerini açıyorum ve Emit'in arabamı boşaltmış olması gerektiğini fark ediyorum. Tamam, sanırım bu benim için yaptığı iki güzel şey. Her ne kadar onları ayırmak ve üzerime giyecek temiz bir kıyafet bulmak istesem de, buradan bir an önce çıkmam gerektiğini bildiğim için zamanım yok.

Kamyona geri dönüp, doğru yöne gidene kadar yol işaretlerini takip ediyorum ve Luther'in evine doğru hızlanıyorum. Bu kamyon bir buldozer ve kaputun üstünü göremediğim için bir kez daha insanları yoldan çıkarmaya ramak kalmıştı. Oh neyse.

Luther'in sokağına girer girmez omuzlarım rahatlıyor, yeni inşa edilmiş bej renkli zanaatkâr evi gözüme çarpıyor, gerçi buraya son gelişimdeki kadar bakımlı değil. Ve aynı anda, o rahatlama hissi bir anda yok oluyor, dehşet kaplıyor içimi. Burada huzur bulamayacağım. Bunu biliyorum. Yine de, gidecek başka bir yerim olmadığından, öndeki kaldırımda durup, geniş cumbalı pencereden içeri bakıyorum

Cesaretimi toplayıp kamyonu terk edene kadar uzun bir süre çirkin yeşil bir perdenin yanında durdum.

Taş döşeli araba yolundan çıkıp çimlerin üzerinden geçerek ön kapıya doğru ilerlerken evin gürültüsü sokaktan bile iğrenç bir şekilde duyuluyor, kapıyı çalmaya cesaret edene kadar elim havada asılı kalıyor. Ve sonra tekrar çalışıyorum. Sonunda kapı Luther'in gri yüzünde bir hırıltıyla kırılarak açılana kadar. Evet, sakalına yemek parçaları yapışmış. İğrenç.

"Oh. Harley." Luther eşofmanlarının içinde yarı giyinik, göbeğini kaşıyarak kapının önünde duruyor. *En son ne zaman duş aldı?*

"Merhaba Luther." Ellerimi arkamda saklamıyorum, belli ki bir tür travma geçirmiş olan küçük kız kardeşine nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Luther arkasına bakıyor, çocuklarına bizimkilerin bize bağırdığı gibi *çenelerini kapamaları* için küfrediyor, sonra bana dönüyor. "Ne var ne yok?"

Habersiz geldim, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, kıyafetlerim kirli, saçlarım fare yuvası gibi, gözlerim şüphesiz şiş ve kırmızı ve beni koşulsuz sevmesi, güvenliğini ve refahımı önemsemesi gereken kardeşim bana sadece "*Ne oldu?*" diye sordu.

Gözyaşlarımı geri akıtmaya zorluyorum, beni umursamaya başlayacağına dair hâlâ umut beslediğim için kendimi içten içe dövüyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Luther şakağını kaşırken bir vuruş geçer, sonra iki. Boom, dibe vurmanın daha düşük bir seviyesi. Çalıntı bir kamyonda uyuduğum için polisler tarafından yakalanma riskini göze alıp tam kaçmak üzereydim ki Luther geri çekildi. "Tabii, içeri gel."

Marsha kafasını oturma odasını mutfaktan ayıran duvarın arkasından uzatarak, "Eğer

Büyükannem, söyle o kaltağa bok yesin! Canım ne zaman isterse o zaman parasını geri alır!"

Luther öksürüyor, arkamdan kapıyı kapatırken çıkan ses ıslak ve balgamlı, Marsha'nın gözleri vücudumda gezinip tekrar yukarı çıkmadan önce bir anlığına açılıyor. Sonra sırtıttı. "Kahretsin, Harley. Ne oldu sana böyle?"

Bir çocuğu daha olduğunu öğrendikten sonra Luther'e bana göndermesi için yalvardığım resimlerden başka bir şey görmediğim altı aylık yeğenim Aiden'la birlikte odaya süzülüyor. Bir bebek bezi ve yanaklarına bulaşmış çürümüş turuncu bir madde dışında çıplaktı.

Marsha baş döndürücü bir ifade takınıyor ve beni kanepeye doğru çekmek için yaralı bileğimden kabaca tutarak inlememe neden oluyor. Aiden'ı kanepenin arkasındaki köşede duran seyahat beşiğine yatırıyor ve hemen ağlamaya başlayıp annesine uzanıyor. Sonra da yanımdaki, üzerinde ince bir kırıntı tabakası bulunan minderin üzerine zıplayarak oturuyor.

Luther iyice yıpranmış bir koltuğa uzanır ve yorgunluktan elini yüzüne götürür. İkisi de Aiden'ı ve üst katta birbirleriyle kavga eden büyük çocukları görmezden gelir.

Marsha dirseğini kanepenin arkasına dayıyor, sanki çok iyi dostlarmışız da hasret gideriyormuşuz gibi ve çarpık bir sırıtışla, "Bana her şeyi anlat," diyor.

Bölüm 6

Emit

Harley beni kesti, göğsümdeki sekiz inçlik yaradan kanlar akarken beni fayansların üzerinde bıraktı ve benden kaçmak için kamyonetimi çaldı. Aferin *kızıma*. Bencil bir canavar olduğum, istediğimi, istediğim yerde, istediğim şekilde aldığım için hak ettiğim şey buydu. Elbette, onu birkaç kez boşaltmış olabilirim, ama bu davranışımı telafi etmez... yine de ona daha erken su vermek dışında farklı bir şey yapacağımdan emin değilim.

Hmmm.

Kuvars mutfak tezgahını tutup kendimi yukarı çektiğimde başım dönüyor, kan basıncım dengelenene kadar birkaç kez derin nefes alıyorum ve sonra kendimi yamamak için acı verici sürece başlıyorum. Hastaneye gidip bunu bir profesyonele yaptırabilirdim, böylece kötü bir yara iziyle kalmayacaktım ama yapmayacağım. Bunun tek nedeni personelin sorular sorması ve sonunda benim adıma polisi arayıp, küçük tatlı Harley'e ne yaptığımı öğrendiklerinde tutuklanmama yol açacak olmaları değil. Aramayacağım çünkü kendini savunduğu için başının belaya girmesini istemiyorum, eski meslektaşlarımdan eski bir polise saldırdıktan sonra ona karşı yumuşak davranmayacaklarını biliyorum, yine de bunu hak etmiş olsam bile.

İşlediğimiz suçların kanıtlarını temizlerken, Harley'nin peşinden gidip beni affetmesi ve kendi isteğiyle eve dönmesi için yalvarmalı mıyım diye düşünüyorum - çünkü eğer isterse burası *onun evi*. Ve eğer

ona romantik davranabilir miyim? Onu randevulara çıkarabilir miyim? Bakalım bana güvenmeyi öğrenecek mi? Beni seçer mi?

Yoksa onu rahat bırakıp hayatını Bay Doğru'yu arayarak yaşamasına izin mi vermeliyim? Muhtemelen.

O gece uzandığımda, çarşaflarımdaki Harley kokusunda yuvarlanırken, elimi becerirken onu ciğerlerimin derinliklerine çekerken, onun genç amının dölleriyle doluğunu, acil doğum kontrol hapını zamanında almayı düşünmezse karnında büyüyen bebeğimi düşünüyorum - tabii parası yeterse. Ve eğer hamile kalırsa... sevgi dolu bir aileye sahip olma arzusuyla, onu tutacağını biliyorum.

Eğer bu olursa, benim olması gereken kadının peşinden gitmek yerine kıcımın üstüne otursam, her zaman hayalini kurduğu tatlı beyefendiyle tanışır mı? Ya onun karnını öpmesine ve okşamasına izin verirse? Uzun bir günün sonunda tüm vücuduna losyon sürmesine ve sevimli ayaklarına masaj yapmasına? Çocuğumu büyütürken onun aşağılık tohumunu içine ekmesine? Doğum öncesi randevularında elini tutup doğum yaptığında amının genişlemesini izlemek mi? Ya başka bir adamın bebeğimizi kendisininmiş gibi büyütmesine izin vermeye cesaret ederse, sonra da bir sonrakine babalık yapmasına izin verirse?

Yatağımda hızla doğruluyorum, başka bir adamın benim rolümü ve hayattaki tek amacımı -Harley'in ihtiyaç duyacağı tek erkek olmak- gasp etmesi fikri karşısında ellerimle çarşaflarımı yırtıyorum. *Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.* Asla izin vermeyeceğim. Onun gitmesine izin veremem. Onu bir kez aldım ve yine alacağım. Teslim olana kadar evimizin rahatlığında ona romantizm yaşatacağım.

Gecenin bu saatinde, şehirden bu kadar uzakta, pahalı Uber'i beklemek çıldırtıcı ama bana ne söyleyeceğimi ve bana direnirse onu nasıl götüreceğimi planlamak için zaman veriyor. Büyük ihtimalle kardeşinin evine gitmiştir. Adresini internetten bulmak yeterince kolay ve emlakçımın bana satmaya çalıştığı mahalleye gelmiş olmasına gülüyorum.

Yolculuk sessiz geçiyor, Uber şoförü birkaç dakikada bir dikiz aynasından endişeyle gözlerini bana çeviriyor, ben ise Luther'in sokağına park etmiş kamyonetimi gördüğümde kanım daha hızlı çarpıyor. Botlarım yere değdiği anda şoför hızla uzaklaşıyor. İyi oldu. Daha az tanık var.

Ön kapıya vardığımda 3. Dünya Savaşı vardı, diğer tarafta çılgın atan çocuklar ve onlara *çenelerini kapatıp yatağa gitmeleri* için bağırarak bir yetişkin. Marsha. Kişiliğiyle harika bir anne olamayacağını sezmiştim ama bu kadar korkunç olabileceğini bilmiyordum. Son yedi yıldır Luther'a karşı beslediğim kin paramparça oldu. O pis kaltağı elimden alarak bana bir iyilik yaptığı için o pisliğe teşekkür etmeliyim.

Aptallar ön kapıyı kilitleme zahmetine katlanmamışlar, ben de kapıyı çalmadan içeri girdim - zaten o kargaşada beni duyamazlardı. Ev tam bir çöplük, havada ekşi bir koku, istiflenmiş çöpler poşetlenip dışarı atılmak yerine oturma odasının köşelerine itilmiş.

Yirmi yıl yaşlanmış gibi görünen Marsha'nın nefesi kesiliyor, diğer iki yetişkin, bir bebek ve üç genç ben kapıyı arkamdan kapattığım anda başlarını kaldırıp bakıyorlar, neredeyse hepsi gözyaşları içinde. Harley'nin kucağında tıpkı kendisine benzeyen bir bebeği yatıştırdığını görmek, onu halıya götürüp azdırma ve hemen orada doğurma isteğimi neredeyse bastırıyor.

"Vay anasını! Selam, Emit!" Marsha parlak yeşil gözlerle bana doğru zıplıyor. Kollarını omuzlarıma atmaya çalışıyor, ben de onu iterek kanepenin üzerine düşmesini sağlıyorum.

Gömleğimi ve bandajımı yırtıp attım. "Harley! İstedğin, ihtiyacın olan adam ben olacağım! Beni neredeyse bıçaklıyor olman umurumda değil. Öcünü alman ve beni affetmen için ne kadar gerekiyorsa, beni istediğin yerden kesmene izin vereceğim." Yara yeniden açılana kadar göğsümü yumrukluyorum, ona ne kadar ciddi olduğumu göstermek için daha fazla kan döküyorum. "Söz veriyorum, her şeyi yapacağım bebeğim, her şeyi-"

"Emit, Tanrıya şükür!" Kadınım oturma odasına doğru koşarak geliyor ve bana kurtarıcısıymışım gibi bakıyor. Kucağındaki bebek başparmağını emerken, içinde az sayıda soluk plastik inşaat blokları olan kırık bir kutuya neredeyse takılıp düşüyordu. O kadar insan arasında beni gördüğüne bu kadar rahatladıysa, prova ettiğim özrümün bitmesine yakın bile değilse, bu insanlar ona ne yapmış olmalı?

"Bebeğim, ne oldu?" Onu kollarımın arasında yakalıyorum, alnı yaranın tam ortasından göğsüme gömülüyor ve yakıcı acıyla tıslamama neden oluyor.

"Beni eve götür, hepimizi götür, lütfen!" Harley, pazularından tutup yüzüne bakmak için onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda direniyor. Evimden ayrıldığı zamankinden bile daha bitkin, sol yanağında parlak kırmızı bir el izi var.

Alnına bulaşan taze kanımı sildim. "Biri sana tokat mı attı?" Çenesini hafifçe kavırıyorum ve yüzünü buruşturmasını kaçırmıyorum. O irkilme beni cinayet işlemeye hazır hale getirdi.

Başını sallıyor. "Şuna bakın!" Bebeği daha iyi görebilmem için çeviriyor, kepek pulları ve açık kahverengi saçlarında kabuk bağlamış iğrenç bir şey. *En son ne zaman banyo yaptı?*

Gözlerim önce okul öncesi çağıdaki iki erkek çocuğa, sonra da merdivenin en alt basamağında oturan beş ya da altı yaşlarında görünen daha büyük bir kıza kayarken Marsha kendini toparlıyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor. *Çocuklardan herhangi biri yakın zamanda banyo yaptı mı?* Kız çocuğu kendisine çok küçük gelen geceliğinin içinde hüngür hüngür ağlıyor. Kumaşı o kadar ince ve solmuş ki önündeki çizgi film karakterini seçemiyorum. Acı dolu iri kahverengi gözlerini görünce göğsüm çatlıyor, sessizce yardım için yalvarıyor, yanağında da bir tokat izi var.

Harley kolumu tuttu. "Onlara CPS'i arayacağımı söyledim ve Marsha bana saldırdı!"

"Ne oluyor lan?" Kükreyerek Harley'i arkamdan yönlendirdim ve koltuğuna yığılmış Luther'e baktım.

Kendini bıraktığını söylemek hak etmediği bir nezaketti. İğrenç biri ve bunun beliyle hiçbir ilgisi yok. Saçları dağınık ve yıkanmamış, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında mor torbalar sarkarken çocuklarını teselli etmek ya da karısını içeri dalıp onu iten adamdan korumak için hiçbir şey yapmıyor.

Luther sadece homurdanır, bağıını çevirir, utanmıŒ ya da mahcup olmuŒtur.

İlgi odağı olamamaktan bıkmış olan Marsha, bana doğru dans ettiğinde saçmalıklarına geri dönüyor. "Tüm o iğrenç kanı saymazsak, harika görünüyorsun Emit!" Ben daha onu durduramadan kollarını belime doluyor, yüzünü göğsüme gömüyor ve Harley'nin yaptığı gibi bana sokuluyor.

Marsha'nın kollarını kavrayıp onu üzerimden çekerken kadının arkamdan bir şeyler homurdanıyor, hiç şüphesiz onu fena halde morartıyorum. Umarım öyledir.

"Birlikte olduğumuzdan bu yana bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum. Benim seni özlediğim kadar sen de beni özledin mi?" Marsha soruyu mırıldanıyor, ben kusmamaya çalışırken ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirip çıplak tenimi okşuyor.

Parfümünün kokusundan, omurgamda gezinen bir örümcek ordusu gibi hissettiren dokunuşundan geri çekiliyorum. "Tanrım, çekil üstümden." Sonunda kollarını onu ağlatacak kadar sert bir şekilde sıkıyorum, tırnakları derimde geziniyor ve derimi parçalıyor. Onu boşaltıp babam için çığlık attırırken sırtımda gezinmesini istediğim tek tırnaklar Harley'inkiler.

"Ah, sen. Her zaman şakacısın." Marsha acıya gülüp geçmeye çalışıyor ve çocukları çeşitli ses tonlarında ağlarken sanki sadece şakalaşıyormuşuz gibi elinin tersini alt karın kaslarıma vuruyor.

Sanırım önce onu öldürmekle başlayacağım - bu cehennem çukurunda biraz bakımlı görünen tek kişi, dar atletli ve kısa tenis eteği bu evdeki en yeni, en temiz şeyler.

"Dokunma bana," diye homurdanıyorum ve Marsha'nın yüzünde ilk endişe kıvılcımı beliriyor, hızla geri kaçıyor. "Sen," diyorum parmağımla Luther'i göstererek. "Senin derdin ne lan?" Kollarımı salonda dolaştırıp, annelerinin ve benim etrafımda endişeyle dolanıp Harley Teyzelerine doğru giden ve onun varlığına sığınan oğullarına doğru uzatıyorum.

Luther *ona* tokat atmışım gibi bakma cüretini gösterdi. Sanki yanlış bir şey görmüyormuş gibi. Koltuğundan kalkmak için birkaç deneme yaptı. "Git kendini becer, Emit. Buraya gelip beni yargılıyorsun." Eşofmanının gerilmiş kemerini çekiştiriyor, kasıklarına yakın yıpranmış bir deliğin yanında koyu bir barbekü lekesi var. "Çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok, o yüzden kendini beğenmiş saçmalıklarını alıp kışına sokabilirsin!"

"O zaman neden bu kadar çok doğurdun?" diye sorduğumda gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim.

Luther karısına suçlayıcı bir bakış fırlatır. "Lanet Marsha. Kilo aldırıldığı için doğum kontrol hapını bıraktı." Alaycı bir tavırla, "Buna izin veremeyiz, değil mi?" diyor.

Ne kadar aptal olduklarına gülüyorum. "Peki ya hamilelik?"

Marsha kendini beğenmişe döner. "Hayır! İyi genler." Ellerini ince belinde bir aşağı bir yukarı kaydırıyor, ondan etkilenebileceğime inanacak kadar kibirli ve kuruntulu.

"Öyleyse neden vazektomi yaptırmıyorsun?"

"Keşke yapsaydım," diye bağılıyor Luther, babasının acımasızlığından ürken merdivenlerdeki kıza zehirli bir bakış fırlatarak.

Yeterince gördüm ve duydum. Onların duygusuz delilikleriyle yeterince eğlendim. Bu artık sona eriyor.

Luther'e doğru yürüyorum, onu koltuğuna geri itiyorum ve yüzüne doğru eğiliyorum. "Büyük ikramiye sana çıktı.

ve sen ne kadar şanslı olduğunu bile bilmiyorsun. Tıpkı baban gibi, bir erkek için üzgün bir bahanesin. Ama merak etme, onları senden alıp gerçek bir babanın onlara nasıl davranması gerektiğini göstereceğim." Sesimi alçaltıyorum ve sırtıtarak onu kızdırmaya çalışıyorum. "Ve geceleri, küçük kız kardeşin uyurken, onun yatağına gireceğim ve ona iyi bir babanın onu nasıl becermesi gerektiğini de göstereceğim."

Luther omuzlarını düşürmekten başka bir tepki vermiyor, çatlamış dudaklarının kenarından bir gülümseme yükseliyor. Beleşçi, birinin çocuklarını alması fikriyle rahatlamıştı ve bu beni kıpkırmızı yaptı. Ben de yumruğumla burnuna vuruyorum ve burnundan gelen bir ulumayla sandalyesinde geriye doğru sallanmasına neden oluyorum.

"Ve sen," diye homurdanıyorum, evin arka tarafına doğru sürünen Marsha'yı işaret ederek, muhtemelen gitmeye niyetli, çocuklarını benim ellerimde onları bekleyebileceğini düşündüğü kadere terk ediyor. Ona gülümsüyorum.

Marsha da yavaşça gülümsüyor, şimdi çıplak, manikürlü ayaklarıyla yaklaşıyor, benimkini dostça, hatta baştan çıkarıcı bir gülümseme sanıyor, yaralı kocası umurunda bile değil.

"Bu çocuklara yaptığın gibi senin hayatını da cehenneme çevireceğim." Gülümsemesi azalıyor ve merdivendeki kızı işaret ediyorum. "Buraya gel," diyorum usulca.

Kız ayağa fırlıyor, tıpkı Harley gibi hiçbir hayatta kalma içgüdüğü olmadan bana doğru koşuyor, tanımadığı, kanlar içinde bir adamın küçücük bedenini bir koluna almasına izin veriyor. Ya öyle ya da hayatı o kadar berbat, kalbi o kadar ihmal ve istismar edilmiş ki, her şey ailesiyle yaşamaktan daha iyi.

"Adın ne prenses?"

"Marsha Junior," diyor mutsuzca. Annesi gerçekten de tam bir baş belası.

"Boş ver onu. Adının ne olmasını istiyorsun?" Hiç tereddüt etmeden, "Prensese" dedi.

Akşamki ilk gerçek gülümsememi takınıyorum. "Benimle ve Harley Teyzenle yaşamak ister misin, Prenses?"

Boynuma sıkıca sarılıyor ve ben de bunu yankılanan bir *evet* olarak kabul ediyorum.

Harley şu ana kadar sessizce bizi izliyordu ve ben yaklaştıkça gözlerinde sıcak bir şeyler parlıyor. Elimini sırtına indirdiğimde dönüyor ve onu ve sıksa kollarını kalçalarına dolamış olan oğlanları nazikçe ama sertçe, hiç tartışmadan önümden kapıdan dışarı çıkarıyor.

"Emit!" Marsha arkamdan feryat ediyor, beni durdurmak için kotumun kemerini tutuyor, acınacak derecede eksik annelik içgüdüleri sonunda devreye giriyor. Önümde sallanıyor, gözlerinde timsah gözyaşları var. "Teşekkür ederim!" Sonra kollarını kıızıyla benim aramda dolaştırdıktan sonra bana sıkıca sarılıyor ve Prenses'i kucaklaşmanın dışında bırakıyor.

"Bana ne diye teşekkür ediyorsun?" Onu soymaya çalışıyorum, Harley'i omzunun üzerinden çocukları garaj yolundaki pırıl pırıl beyaz bir cipe bindirirken buluyorum. Arabalarının anahtarlarını çalmış olmalı. Bu konuda iyidir.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Orada söylediklerinde ciddi olmadığını biliyorum. Luther bizi durdurmaya çalışmasın diye hepsi göstermelikti."

"Bizi neyden alıkoyacaksın?" Şak diye söyledim.

Marsha kirpiklerini kırıştırtıyor. "Her zaman olmamız gerektiği gibi yeniden birlikte olmamızı engellemek." Prenses'in çenesi titriyor, annesi heyecanla, "Harley veletleri alabilir ve sonra sen ve ben tüm bu yükler olmadan yeni bir başlangıç yapabiliriz," dediğinde gözlerinde taze yaşlar. Beni öpmek için parmak uçlarında dönüyor.

İğrenç dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce yüzünü kavıyorum ve boynunu kıracak kadar sert bir şekilde onu itiyorum. "Lanet olası, hain sürtük."

Harley topuklarının üzerinde dönerek, "Neden  ocukların araba koltuğu yok?" diye bağırdı. Sonra da öfkeli bir anne ayı gibi kıçını çimenlerin üzerine atar, iki yumruğuyla Marsha'nın saçlarını yakalar ve onu geriye doğru çekerek yere düşürür.

Kollarımdaki küçük psikopat prenses gülüyor. *Gülüyor!* Bu aile o kadar dengesiz ki, beni akılı başında gösteriyorlar.

Marsha  ığlık atıyor, çimlerde dönüyor, karşı koyuyor. Ve kadını kaybediyor. Çok yorgun, üstünlüğü elinde tutamayacak kadar bitkin. Marsha Harley'in üstüne yuvarlanıp onu tekrar tokatladığında daha önce  fkelenmediysem bile şimdi  fkeleniyorum. Prenses'i yere bıraktım, atlamaya hazırdım ki kız bir savaş çığlığı attı ve ince kollarını annesinin boynuna dolayarak Marsha'yı dudaklarını morartacak kadar sert bir şekilde boğdu.

"Vay anasını! Yakala onu, kızım." G l yorum, sonra burada sorumlu yetişkin olmam gerektiğini ve muhtemelen onu cesaretlendirmek yerine engellemem gerektiğini hatırlıyorum. Prenses'e bir otuz saniye daha veriyorum, Harley'i kucaklayıp ayağa kalkmasına yardım ederken öfkesini tacizci annesinden çıkarmasına izin veriyorum.

Prenses'i yavaşça cipe doğru iterek uzaklaştırıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim. Git kardeşlerine göz kulak ol." Sonra Marsha'yı kaldırıp birkaç adım öteye, eve doğru fırlatıyorum, artık onun da çocukları kadar pis olduğunu görmekten memnunum.

O sırada Luther bir eli burnunun üzerinde, açık kapı aralığında sessizce duruyordu. Marsha'ya gitmiyor. Küçük kız kardeşine gitmiyor. Kaçırmak üzere olduğumuz çocuklarının yanına gitmiyor. Beni durdurmaya  alışmıyor. Rahatsızlıktan dolayı verandalarına çıkan komşuları umursamıyor, telefonları ya bizi kaydetmek için havaya kaldırılmış ya da kulaklarına bastırılmış. Sadece beni izliyor, uzaktan siren sesleri duyduğumuzda derin bir i  çekiyor.

Sonra, Harley bir kolumun altında, Aiden ve Prenses de diğer kolumun altında cipe yaslanıp beklemeye başlıyorum.

ve çocuklar bize tutunuyor. Tüm bu ruhlar daha iyi bir adam olmam için bana güveniyor ve hepsinin *bir* olduğunu fark ediyorum. Sadece Harley değil, tüm aile. Onlar benim.

Marsha yanaşan ilk polis aracına doğru atılıyor, benden bile uzun olan ve kahvaltıda demir yiyormuş gibi görünen polis memurunun üzerine atlıyor. Kendi çocukları olan eski meslektaşım Dominic'i tanıdığım da gülümsüyorum. Eşi Taylor, nüfusumuzun en savunmasız üyelerini korumak için şiddetli bir tutkuya sahip bir sosyal hizmet görevlisi ve eminim onlar da onun çok gerisinde kalmayacaklar. Marsha'nın canı çok yanacak.

Dominic'e el sallıyorum ve o da Marsha'yı bir sonraki arabayı çekene kadar başından savıyor. Marsha, Dominic'in yerine geçen Shaun'u görene kadar başından savıldığı için kızgın görünüyor. Genç bir playboy görünümlü, herkese gülümseyen bir adam; ta ki siz ona dokunana kadar, ki Marsha az önce yanlış yönlendirilmiş bir girişimle üniformasını tutup genç bir kız gibi görünmeye çalışarak bunu yaptı. Shaun benim için ek iş yapıyor ve tek bir baş sallaması, onu kruvazörüne çarpması ve ellerini arkasına bağlaması için yeterli oluyor. Bu iş gittikçe güzelleşiyor.

Ve oooh oğlum, Luther de onları tanıyor, çimenlerin üzerine kış üstü yığılıyor, başını dizlerinin arasına sarkıtıyor. Dominic'in yüzü her bir çocuğa yukarıdan aşağıya bakarken soğuk bir öfkeye dönüşüyor, sonra Luther'e doğru başımı sallamamı takip ediyor. Marsha, Shaun'un arabasının arkasından yardım çılgınlıkları atarken, Dominic onu kabaca çimenlerin üzerine sürüklediğinde Luther direnmiyor. Ne kadar harika bir gece oldu.

Sonsöz

Harley

Öne çıkan tek akrabam olan yeğenlerimin geçici velayetini almak için süreç düşündüğüm kadar uzun sürmedi. Polisler ifadelerimizi aldıktan sonra herkes hastaneye gönderildi, böylece Emit ve ben, her ikisini de Marsha ve Luther'in üzerine attığımız yaralarımız için tedavi görebildik. Eminim onlar da masum olduklarını iddia ederek yaygara koparmışlardır ama polisler kime inanacaktı? Bize mi yoksa çocuk istismarcılarına mı?

Birbirimizden ve çocuklardan bir süreliğine ayrıldık, böylece onlar da kontrol edilebilecekti. Kardeşimden ve karısından zaten nefret ediyordum ama çocukların pijamalarının altında parmak ucu morlukları olduğunu, her birinin düşük kilolu ve susuz olduğunu öğrenene kadar onları öldürmeyi hiç düşünmemiştim. Luther ve Marsha tutuklanmamış olsalardı, evlerine geri döner ve kamyonetinden Emit'in bıçağını alırdım. Bıçağımla ebeveynlerinin vücutlarındaki her bir çürüğün haritasını çıkaracaktım.

Sosyal hizmet görevlileriyle uzun bir görüşmeden sonra, her bir çocuk tedavi edildi, hepsi kim bilir ne kadar zamandır ilk kez duş aldı, yeni, temiz pijamalarını giydi ve yolumuza devam ettik. Emit, anahtarlarını aldığım ve aracını savaş ganimeti olarak sahiplendiğim Marsha'nın SUV'una araba koltukları aldı ve taktı.

Şimdi, Emit arkamdayken kendimi ve çocukları Luther'in evine bırakırken, vermem gereken ciddi bir karar var. Temizlemek.

Evi burada kalmamıza uygun hale getirmek için mi? Ya da çocukların eşyalarını toplayıp Emit'le mi gidelim? Emit'in evinden çok uzakta olmayan bir devlet okulu var, oraya nakil olabilirim.

Prenses kardeşleri Luke ve Dylan'ı yukarı çıkarıyor. Aiden'ın şakağını öperek koltuğa oturuyorum ve onu sallıyorum, açgözlülükle emdiği bir biberon mamayla besliyorum. Emit iç çekiyor ve kanepenin bana en yakın tarafına oturuyor, ben gözlerimi zar zor açık tutarken o gözlerini kırpmadan bizi izliyor.

Ne yapmak istediğimi biliyorum: Emit'le birlikte rüya evimize gitmek. Yeğenlerimi tarlada koşarken izlemek. Onlar kıkırdarken peşlerinden koşmak, hayatlarında ilk kez bağırılmadan kendileri olmak.

Ama bunu yaparsam, kendim olmakta özgür olacak mıyım? Yoksa Emit'le birlikte olarak bir dizi cehennemlik akrabayı başka biriyle mi takas etmiş olacağım? Özür dilemesi iyi ve güzeldi ama kelimeler sadece kelimelerdi. Onları her an geri alabilirdi.

Emit sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Hepinizin benimle eve gelmesini istiyorum," diyor.

İç çekiyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım biraz zamana ihtiyacım var-"

"Anne? Baba?" İkimiz de doğrulup Prenses'e bakıyoruz, her iki omzundan sarkan birer sırt çantasıyla en alt basamakta duruyor ve elinde daha fazla eşyayla doldurulmuş birkaç yastık kılıfı tutuyor. Kardeşleri merdivenlerden dikkatlice karınlarının üzerinde kayarak inerken kıkırdıyorlar.

Prenses son adımı atıp her şeyi beraberinde sürükleyerek bize doğru ilerlediğinde Emit'in ağzı açık kalıyor. Emit'le benim aramda duruyor, umutlu ama endişeli bir bakışla bir ileri bir geri bakıyor. "Size böyle hitap etmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor. İkimiz de suskun bir şekilde başımızı salladığımızda, "Artık eve gitmeye hazırız" diyor.

Emit eliyle ağzını kapatıyor, uzun süre ona bakıyor ve sonra onu yanında durup bana bakması için yönlendiriyor. Kara kaşlarını kaldırıyor ve yüzünde umutlu bir ifade beliriyor. "Sence... O...?" Parmağını aralarında ileri geri sallıyor.

Koltukta öne doğru oturup her birinin yüz hatlarını inceliyorum. Prenses de kardeşleri ve benim gibi kahverengi saçlı ve gözlü ama onda biraz farklı olan bir şey var. Saçları iki ya da üç ton daha koyu ve gözlerinde bizimkilerde olmayan ama buradaki başka birinde olan kırmızımsı bir ton var. "Tıpkı sana benziyor, Emit."

Emit gülüyor, ayağa kalktığında Prenses'i kucağına alıp oturma odasında dans ederken yanağından bir damla yaş süzülüyor. Neden kutlama yaptığına dair hiçbir fikri yok ama onunla birlikte gülüyor. Çocuklar da ellerini çırparak dans etmeye başlıyorlar ve ben de onlara katılmadan edemiyorum. Çocuklar dans ederken her zamanki gibi gürültü yapıyorlar ama bu neşeli bir ses.

Emit aniden durup beni serbest kolunun altına alarak öpüyor ve ben Aiden'la birlikte onun içinde erirken öpücüğünü derinleştiriyor. Emit elini temiz, taranmış saçlarımın arasına sokuyor ve çocukların önünde bir iniltiyi tutmakta zorlanıyorum.

Bu kez, "Benimle eve gelmenizi istiyorum" dediğinde hemen kabul ettim. Çocuklarımız bu kadar parlak gülümserken, onları seven ve değer veren iki ebeveynle yeni bir sayfa açmaya bu kadar hazırken nasıl hayır diyebilirdim ki?

Belki Emit ve benim için de her şey farklı olur. Belki de iznim olmadan istediğini almak yerine bana çiçekler alır, beni yemeğe ve sinemaya götürür ve utangaç bir gülümsemeyle bana romantik bir aşk yaşatır. Belki o-

* * *

Emit'in gelecekteki ailesi için uzun zaman önce hazırladığı odalarına son çocukları da yerleştirip uyuttuktan sonra beni karanlık koridordan evin karşı tarafına doğru sürüklerken Emit'in ağzımı kapatan eline doğru bağıyorum. Her şeyin bir araya getirilmiş olması, beklemek, beklemek, beklemek ürkütücüydü.

Emit'in elini çekmeye çalışırken bacaklarımı çırpıyorum ama o benden çok daha iri ve güçlü olduğu için beni kolayca kucaklayıp ana yatak odasına doğru koşuyor ve kapıyı sessizce arkamızdan kapatıp kilitliyor.

"Hayır!" Gömleğini çıkarıp kot pantolonunun fermuarını açabilsin diye beni yatağın ortasına sırtüstü yatırdığında çığlık atıyorum. Üstüme çıkmadan önce ondan uzaklaşmak için yatak odasının penceresine doğru atılıyorum. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken avuç içlerini dudaklarıma bastırarak beni tekrar yakalamadan önce parmaklarım pencerenin mandallarını sıyrıyor.

Emit bizi döndürüyor ve üstüme uzanıyor, yatağın kenarına doğru eğiliyor, ben ona durması için yalvarırken beni sıkıştırıyor ama nafile.

"Sonra," diyor Emit kulağıma, taytımı ve külotumu ayak bileklerime kadar çekip ayaklarımı ayırırken çılgınca. "Bunu doğru yapacağım ve sana sonra romantizm yaşatacağım." Ve göz açıp kapayıncaya kadar kalın sikini arkamdan içime soktu, bir hayvan gibi üzerime çıktı. "Siktir, Harley! İşte bu kadar. İhtiyacım olan şey buydu. Hepsi benim."

Çarşaflara tırmanıyorum, sürünerek uzaklaşabilmek için yatağa çıkmak üzere bir dizimi kaldırıyorum, ama bu sadece Emit içime girerken beni daha geniş bir alana yaymaya yarıyor. Hâlâ seks yapmaya alışık değilim ve çok hızlı, çok sert, çok erken giriyor, amım yoğun gerilme ve yanmadan dolayı ağrıyor.

"Evet, bebeğim, evet! Bunu istediğini biliyordum."

Ona karşı koyarken sesim kesildiği için başımı milyonlarca kez sallıyorum.

Boynumun arkasını ısıyor ve ciyaklamama neden oluyor. "Babana yalan söyleme, genç bayan. Amın şimdiden sırlıslık olmuş, içine boşalmam ve seni doğurmam için yalvarıyor."

Mücadele etmekten vazgeçmeden önce başımı sersemletecek kadar sallıyorum, bu da onu geçen sefer durdurmuştu. Ben gevşedikten sonra Emit yavaşça elini çekiyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Aletini çıkarmak yerine derin derin kıkırdıyor. "Planını biliyorum bebeğim. Benim üzerimde ikinci kez işe yaramayacak."

Gözlerimi kısıtıyorum ve cızırtılı bir sesle ağlıyorum, "Lütfen, dur. Lütfen. Bunu istemiyorum."

"Oh, istemiyor musun?" Aletini çekip beni sırtüstü çevirmeden önce bana üç sert hamle yapıyor. İyimser bir an için işe yaradığını, ilgisini kaybettiğini düşünüyorum ama kot pantolonunu yere itiyor, sonra kancayı takıp beni yatağa doğru sürüklüyor.

Dizlerinin üzerinde vücudumun daha yukarısına doğru yürüyüp kollarımı bacaklarının arasına sıkıştırarak yanlarıma sabitlediğinde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Emit kocaman aletini tutup birkaç kez kaldırırken gülüyor ve bir elini başımın üzerine koyarak eğiliyor.

"Amından krema fişkırıyor, işte babanın seni sikmesini bu kadar çok istiyorsun."

Çıglık atmak ve ona küfretmek için ağzımı açtığımda üzerine atlıyor, kendini alçaltıyor ve sikini ayırık dudaklarımın arasına sokuyor. Emit çenemi tutuyor, böylece sikini ısırıp koparamıyorum.

"Tadına bak," diye hırlıyor. "Hepsi senin bebeğim." Ağzımı sikerken gözlerim yuvalarından fırlıyor, nefes almamı zorlaştıracak kadar derin ama öğüreceğim ya da boğulacağım kadar değil. "Ah lanet olsun, beni böyle emmeye devam edersen baban karnını sıcak döllere ısıtacak."

Gözlerim alarmla açıldı.

Emit başparmağıyla yanağını ovarken bana hınzırca bir gülümseme veriyor. "Bahse girerim, spermi şaftımdan emmeye çalıştığının farkında bile değildin, değil mi? Bana yine yalan söyle. İstemediğini söyle."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken hiçbir şey yapmıyorum, kaskatı kesiliyorum.

Gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yavaşça ağzıma girip çıkıyor. "Beni durdurmak isteseydin taşaklarımı tutup koparabilirdin ama yapmadın. Neden biliyor musun?"

Parmaklarım yanlarımda gevşek dururken başımı hafifçe sallıyorum.

Emit alçak bir iniltiyle çekiliyor, sonra dizlerinin üzerinde geri yürüyor, bacaklarımı yukarı ve dışarı itiyor, sonra aletini taşaklarına kadar içime sokuyor ve uzun, tiz bir inilti çıkarmamı sağlıyor.

"Utah, bebeğim. Orası genç eşler isteyen erkeklerle dolu olmalı. Hangi yöne taş atarsan at, seninle evlenecek kadar mutlu bir adama rastlarsın. Oysa sen, hayatımda gördüğüm en güzel kadın, Teksas'a bakire olarak dönüyordun. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Emit gömleğimi ve sütyenimi boynuma kadar itip göğüslerimi zıplatacak kadar sert bir şekilde içime girdiğinde ellerimi saçlarımdan arasına sokarak umutsuzca inlememi engellemeye çalışıyorum.

"Çünkü sen kibarlık istemiyorsun. Naziklik istemiyorsun. Ve sana vereceğim tek çiçek, bakir kıcını sikerken klitorisini emen ve yıldızları görmeni sağlayan çiçek olacak."

Aklıma gelen görüntü karşısında inliyorum, göt deliğim kasılıyor. "Hayır! Kıcıma yaklaşamazsın, seni psikopat! Bıçağımı alacağım ve-"

Emit elini dudaklarıma vuruyor. "Çocukları uyandırmadan önce kapa çeneni."

Gözlerimi kısıyorum ama elini çektiğinde sesimi çıkarmıyorum.

"Dediğim gibi..." Gözlerini şakacı bir şekilde geri çektiğinde gözleri parlıyor. "Bir erkeğin sana sert davranmasını istiyorsun. Seni zorlamasını. Bu yüzden her geri çekildiğimde amın beni ölümüne kavırıyor. Bu yüzden susamış küçük dilin sikimi okşamadan duramıyor. Bu yüzden seni boşalttığımda 'Baba' diye bağıryorsun."

Ona bakakaldım. "Hayır!"

Emit durur, kendini beğenmiş bir sırıtış yüzünü böler. "Bunu yaptığını sen de bilmiyordun, değil mi? Aman Tanrım, bebeğim. Bu çok iyi, çok iyi." Kıkırdıyor, yataktan geri çekilip beni yatağın kenarına doğru çekerken gözlerinde ateşli bir arzu var. "Sana yine baban için çığlık attıracağım."

Kıçım yana sarkarken, Emit ayak bileklerimi omuzlarının üzerine kaldırmaya zorluyor. Bir elini yatağa dayayarak, diğer eliyle alt karnıma bastırıyor, başparmağıyla klitorisimi bulup onunla oynarken, sikini içime sokup çıkarırken sabit bir basınç uyguluyor.

"Hamile kaldığında bunu yapamayacaksın, bu yüzden şimdi ihtiyacımı gidermeliyim. Al bebeğim. Tadını çıkar."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, zevk merkezlerime kendi başıma asla başaramayacağım bir şekilde saldırırken baskının çok fazla olmaya başladığı ve bunu önlemek için mide kaslarımı daha fazla sıkamıyorum. Genellikle orgazm olmadan hemen önce ulaştığım zirveye ulaştığımda, mutluluktan uçmayı bekliyorum, ama sadece yükselmeye devam ediyor ve yükseliyor ve yükseliyor ve... Bir yastık kapıyorum ve çığlık atarken yüzümün üzerinde tutuyorum, bedensel işlevlerimin kontrolünü kaybettiğimde titriyorum.

Emit yastığı tutup odanın öbür ucuna fırlatıyor, ben ağlarken hınzırca gülümsüyor, coşkuyla titriyor. "Seni fişkırtabileceğimi biliyordum. Bayılana kadar sana tekrar tekrar yaptıracağım."

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum, zaten başım dönüyor, Emit beni bu pozisyonda tuttukça bacaklarım karıncalanıyor.

Emit kalçalarını şaklatıyor, benimki yana kayarken başını eğiyor. "Sözümü geri alıyorum. Bayginken de fişkırtmanı sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istiyorum."

Klitorisim o kadar aşırı hassaslaşıyor ki, sonunda kontrolümü tekrar kaybetmemi sağladığında, coşkudan uçurtma gibi uçarken, ağır gözlerle izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Gözlerim bir daha kapandığında, artık kendime ait hissetmediğim çıplak bedenime güneş ışığı dökülene kadar tekrar açılmıyor. Dün gece bir ara Emit kalçalarımı yukarı kaldırmak için kıçımın altına bir yığın yastık koydu, alt tarafım yapış yapış ve ıslaktı.

Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum, kendimi güzel, soluk mavi yatak odasında yalnız buluyorum, kıyafetlerim kayıp. Acı dolu bir nefes çekiyorum, yastıklardan yuvarlanıyorum ve içimdeki rüzgârı dağıtan bir gümbürtüyle yere düşüyorum. Gitmek isteseydim, şimdi tam zamanıydı. Emit'in dışarıda olma ihtimaline karşı oturma odasına koşma riskini göze alamam. Kamyonetinin ve cipimin anahtarlarını sakladığından eminim, o yüzden başka bir şey düşünmeliyim.

Sert zeminde sürünerek pencereye doğru ilerliyorum, mandalları kurcalamadıysa bu şekilde kaçabileceğimi düşünüyorum. Ağaçların arasına saklanabilir, yola çıkabilir ve yardım çağırabilirdim. Pencerenin pervazına tutunarak dengesiz bacaklarımla kendimi yukarı çekiyorum ve sesi duymadan önce pencereyi sadece birkaç santim aralıyorum.

Çocuklar gülüyor.

Ve sonra onları görüyorum. Yeğenlerim ve *yeğenlerim, çocuklarım*.

-Yeni kıyafetleri içinde ciyak ciyak bağırarak koşturuyorlar, babaları onları kovalıyor ve Aiden'ı göğsüne bağlı bir bebek taşıyıcısına koyuyor. Tıpkı o hayali görüntü gibi. Onları sayıyorum, birkaçını kaçırdığımızı fark ediyorum.

Elimi gövdemden aşağı kaydırıp avucumu karnımın alt kısmına koyuyorum. Kayıp olanlar bunlar. Henüz doğmamış olanlar... ama kalırsam doğacak olanlar.

Emit sıcak, korkunç yakışıklı yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle başını çeviriyor. Dylan bacaklarına çarparak dikkatini dağıtıyor. Tekrar baktığında, ben gitmiş olacağım.

Emit'in pencereye doğru yürüdüğünü ve yatak odasına doğru eğilmek için pencereyi ittiğini görüyorum.

Arkasından omzuna dokunuyorum. "Bir şey mi arıyorsun?"

Yanılmışım. Bu en büyük, en parlak gülümseme; kapı koluna astığı askıda bulduğum güneş elbisesini giydiğimi gördükten sonra bana verdiği gülümseme. Emit'in folyoya sarıp benim için ocağın üzerine bıraktığı ev yapımı doyurucu kahvaltıya muhtaç bir halde zar zor ayakta durabiliyorum. Üzerine *babamın* el yazısıyla yazılmış bir sevgi notu yapıştırılmıştı ve hazır olduğumda dışarıda onlara katılmamı istiyordu.

Emit beni kollarının arasına alıyor, Aiden aramızdayken beni olabildiğince yakın tutuyor, çocuklarımız kıkırdayarak ellerimizi çekiştiriyor, oynamamızı istiyorlar. Her birinin başını öpmek için eğiliyorum, saçları güneş ışığı ve sabun gibi kokuyor. Sonra çenemi kaldırıyorum, elimi Emit'in boynunun arkasına kaydırıp onu öpmek için aşağı çekiyorum.

"Sen," diye cevap veriyor sonunda. "Ben de seni arıyordum, Harley." "Buradayım baba."

-SON-

Ayrıca May Alder tarafından

Berenson Trucking'in Büyük

Çocukları: [Runaway Whirlwind](#)
[Stowaway Whirlwind](#)

Onların

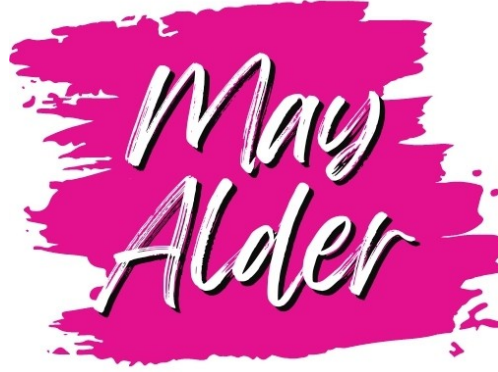
Melekleri: [Gardiyanın](#)
[Meleği Onun](#)
[Acımasız Meleği](#)

Arsız Bir Roman:

[Üzgünüm Baba, .](#)
[Arka Koltukta](#)
[Oturan Bebek Kirada](#)
[Mister Hall'un Sunshine](#)
Road Rage Daddy'[si](#)

Diğer Bağımsızlar: [İntikam](#),
[Penelope](#)

B. Sobjakken ile birlikte
yazılmıştır: [Süt Adam](#)

Yazar Hakkında

May Alder, yıllardır zihninde demlenen hikayeler için hayatı boyunca yaşadığı uyumsuz hayal kurma bozukluğuna ve yaygın #daddy sorunlarına teşekkür etmek istiyor. Bunları üretken bir şeye, olumsuz yerine olumlu bir şeye dönüştürme ihtiyacı, onu hikayelerini yazmaya ve onları dünyaya salmaya teşvik etti.

[BÜLTENİME](#) ABONE [OL](#) [FACEBOOK](#)
[INSTAGRAM](#)
[TIKTOK](#)
[GOODREADS](#)
[WEB SİTESİ](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.